

น. 54

นวนิยาย
(วัยสระรุ่นโบราณ)

ห้องเรียน-ห้องรัก

ห้องเรียน-ห้องรัก

ห้องเรียน-ห้องรัก

เชิงภูมิ ชัยติบร

รักครั้งแรก

ที่ใส่ชื่อ บริสุทธิ์

งดงามและสร้างสรรค์

ไม่ต้องห่วงแม้วันมามากส์

**“ความรัก” คือหัวใจในทุกศาสนา
รักช่วยแก้ปัญหได้ทุกอย่าง
ทุกศาสดาล้วนยึดรักเป็นแนวทาง
เพื่อสรรค์สร้างสันติธรรมนำชีวิ**

ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าเราจะรู้และเข้าใจในปรัชญาแห่ง ‘ความรัก
อันบริสุทธิ์’ ของแต่ละศาสนาได้หรือไม่เพียงใดต่างหาก

**‘ความรัก’ จึงเป็นเหมือนดาบสองคม ที่ให้ทั้งคุณ
อนันต์และมหันตโทษ ขึ้นอยู่กับวิธีการใช้ว่า ‘ถูก หรือ ผิด’**

ใช้ด้วยใจอันสะอาดบริสุทธิ์ หรือ หมักหมมด้วยกิเลส
เคลือบแฝง

เรื่อง ‘ห้องเรียน-ห้วงรัก’ นี้ ผู้เขียนมุ่งชี้ให้เห็นถึงสัจธรรม
แห่งรักในบางแง่ จากคำพูดที่ว่า “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์” นั้น มัน
มิใช่สัจธรรม หากได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้แล้วโลกทัศน์ของท่าน
จะต้อง ‘เปลี่ยนไป’ เชื่ออะป่าวววว.....?

ถ้าไม่เชื่อก็ลองอ่านดูดี.....

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

สารบัญ

คำนำ		หน้า
1. แกร็ก		4
2. เชือดไก่ให้ลิงดู		19
3. สัมผัสรัก - Spark Love		23
4. น้ำหมึกเป็นพิษ	ภาค 1	35
5. กำลังใจ		43
6. อาหารกระป๋อง		47
7. จून(คลื่น)ใจ		57
8. เพื่อนใหม่		69
9. ถูกเจาะยางรัก		74
10. เข้ากรุง	ภาค 2	45
11. พบสาว		51
12. บาปบริสุทธิ์		54
13. วันรัก – วันลา		62

*****อวสาน*****

การสอบทักษะทางวิชาการ

เสาร์ที่ 10 กุมภาพันธ์ 2544

**‘ก็สวยขนาดนั้น ก็หวานขนาดนี้
ทุกอย่างกำลังดีถูกใจฉันเลย...ใช่เลย’**

ความรักก็เหมือนกับสิว หรือระดู ตรงที่มันเป็นเรื่อง
ธรรมชาติ ถึงวันถึงเวลามันก็มาของมันเอง จะมากมาน้อยก็
ห้ามมันยากซะด้วย จะเอาพลาสติกไปแปะ เอาสำลีไปอุดก็หลุด
ออกมาของมันเองจนได้นั้นแหละ ไม่เชื่อก็ลองดูดี.....

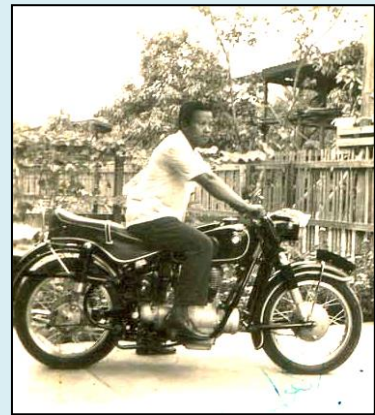
แต่มันต่างกันตรงที่ สิวไม่มีใครไฟฟ์ก ความรักก็ไม่ยักมีใคร
ปฏิเสธ มนุษย์ทุกคนจึงล้วนมีความรัก และต้องการความรัก
‘ความรัก’ จึงเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิต ความรักคือพลังอันสำคัญ
ที่จะช่วยสร้างสรรค์ชีวิต ในความรักมีความคิดถึง ซาบซึ้ง ตรึง
ตรา ซาบซ่าน มีความหวานชื่น และกำลังใจ ความยิ่งใหญ่อย่าง
หนึ่งของชีวิตก็คือ **‘การได้รักและถูกรักตอบ’**

คนที่ไม่มีความรัก ไม่มีคนรัก และขาดคนที่ จะรักจึงเป็น
บุคคลที่น่าสงสารอย่างยิ่ง จิตใจจะมีแต่ความแห้งแล้ง หดหู่ ห่อ

เหี่ยว อ่างว้าง ว้าเหว่ และเก็บกด มีต่างไปจากต้นไม้ที่เหี่ยวเฉา เพราะขาด(คนใส่ใจรด)น้ำ.....

สายๆ **ปลายมีนา 2508** ก่อนถึงเวลาที่เฮียจิ้งนั้ม(ชนะ) ซึ่ง เป็นเซลล์แมน(อะไหล่รถยนต์)และเป็นพี่คนที่สี่ของเรา จะกราบ ลาเตี้ยแม่เพื่อไปขึ้นรถไฟเดินสายไปขายสินค้าต่อที่อุบลราชธานี

ระหว่างรอเวลาที่รถไฟจะมา เฮียนั้ม ได้มายืนฟังเสาน้ำบ้านมองดูผู้คนที่เดิน ผ่านไปมาตามท้องถนนเป็นการฆ่าเวลาไป พลังๆ

เราจึงเดินเข้าไปเกาะแขนพี่ชาย และ เดินตามอุบายที่ได้แอบคิดวางแผนไว้

“เฮีย เฮียครับ”

เฮียนั้มก็มองลงมาตามเสียงเรียก

“หือ ว่าไงชัย?”

“ผมขอไปอยู่เรียนต่อกับอาซ้อที่อำนาจเจริญได้ไหมครับ?”

“ชัยเรียนจบชั้นไหนแล้วล่ะ?” ที่ถามอย่างนี้ก็เพราะยังมี น้อง ๆ อีกหลายคนนะ

“จบชั้น ป.7 ครับ กำลังจะขึ้นชั้น ม.ศ.1”

“เรียนอยู่ที่ศิขรฯ(ศิขรภูมิ อ่านว่า สีขอะระพุม-)มันเป็นยังไง ?” คำถามอย่างนี้ทำเอาเราใจหายวูบ.....

“ไม่มีโรงเรียนมัธยมครับ ต้องไปเรียนที่โรงเรียนราษฎร์ของ ครูเลื่อน”

สำหรับเมืองไทย จีนเชื่อว่าโรงเรียนราษฎร์ ‘คุณภาพ’ โดยทั่วไป ก็มักจะสู้โรงเรียนหลวงไม่ได้อยู่แล้ว(ยกเว้นบางโรงเรียนนะครับ)

“เหรือ.....?” เฮียชะหยุดนิ่งไปนิด คงครุ่นคิดอะไรอยู่

ใจเราเริ่มตึกตักอย่างเป็นกังวล *‘กูจะสมหวังไหมเอ๋ย.....?’* พี่ชายคงอ่านความรู้สึกของเราออก จึงได้ถามแบบถนอมน้ำใจว่า “อยากไปอยู่เรียนกับซ้อเขาหรือ ?” อาซ้อก็คือพี่สะใภ้ นั่นแหละ “ครับ”

“เออก็ดีเหมือนกัน อาซ้อเค้าก็เป็นครูสอนอยู่โรงเรียนมัธยมที่อำนาจเจริญด้วยนะ”

เราเริ่มใจขึ้นอย่างมีความหวัง เพื่อนร่วมรุ่นที่จบชั้น ป. 7 หลายคนก็จะไปเรียนที่ตัวจังหวัดสุรินทร์ ส่วนเรา(ลูกสุดท้อง)นั้นแม่ไม่อนุญาตให้ไป อ้างว่าไม่มีญาติ(ไม่มีที่พักอาศัย)

อ้อ อู๋ ไปเรียนที่สิรินธร(รร.สตรีประจำจังหวัดสุรินทร์) พวกไอนิด ไอ์โชติ ไอ์อู๋ไปเรียนที่สุรวิทยาคาร(รร.ชายประจำจังหวัดสุรินทร์) รักษ์ อู๋ ไปเรียนที่บุรีรัมย์ ส่วนไอ์ฮั่ว ไอ์จือ ไปอัสสัมชัญอุบลฯโน้น

‘แล้วกูจะมัวมาคักคานอยู่แต่ที่สี่ขรภูมิ ทำแพะอะไร’ เรา
แอบคิดในใจไว้นานแล้ว

“เอาไว้ให้เฮียไปปรึกษากับอาซ้อเขาก่อนนะ จากลับเฮียจะ
แวะมาส่งข่าวอีกที”

แค่เฮียเปรยมาเพียงเท่านี้เราก็แอบดีใจจนเนื้อเต้น ถึงโลดร้า
เริงจนยิ้มเป็น ไหว้อย่างงดงามเป็นการขอบพระคุณ(เกมบังคับ)
ล้วงหน้าเอาเลยแหละ พี่ชายเห็นก็คงจะรู้สึกกดดันใจไม่น้อย
เลยมั้ง.....555

‘งานนี้เดินหน้าได้สวยก็เพราะหนึ่งสมองสองมือของเราโดย
แท้’ เราคิด ‘ถ้าขึ้นมั่วรีรอคอยขอจากแม่ก่อน อาจถูกขัดหรือ
ปฏิเสธ(เพราะเป็นลูกคนสุดท้อง ขอไปไหนก็เจอแต่ห้าม) ขอเฮีย
ซะเลยดูจะง่ายกว่า แล้วการฉกก็เป็นจริงตามคาด!’

งานนี้เราเก็บเงียบไม่ปริปากบอกใคร เกรงจะถูกขัดถูกขวาง
จากเตี้ยแม่เอาซะก่อน

ต้นเดือนเมษายน ช่วงคัดเลือกทหาร **เฮียนะ**(พี 4)ก็จะแวะ
มาส่งข่าวเรา(น้อง8) ลืมบอกไปว่า ครอบครัวบ้านเรามีพี่น้อง
ร่วมท้องแปดคน เตี้ยแม่ค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ในห้องแถวเล็ก ๆ
เก่าๆ ติดกันสองห้อง (เช่า)ในตัวตลาดของอำเภอสี่ขรภูมิ จังหวัด
สุรินทร์

อีกหลายวันต่อมา ขณะที่เรากำลังช่วยเตี้ยแม่ค้าขายอยู่หน้าร้าน เผอิญเลื้อบไปเห็นพี่ชายกำลังหิ้วกระเป๋าเดินทางและอีกมือก็หอบสัมภาระเดินทางลงจากตัวสถานีรถไฟ(ศิริภูมิ) เราก็วิ่งต้อออกไปสวัสดีและช่วยถือสิ่งของสัมภาระอย่างประจบเอาใจเป็นพิเศษ ในใจชัยก็คอยลุ้นว่า

‘อาซ้อจะเซย์โน หรือ โอเค กันหนอ?’

เมื่อเสียนัมย่างก้าวมาถึงหน้าห้องแถวพบเตี้ยกำลังยื่นขายของหน้าร้านก็ยกมือไหว้ และเมื่อแลเห็นแม่ซึ่งนั่งที่พื้นกระดานยกสูงในบ้าน เสียนก็เข้าไปก้มลงกราบแม่ที่ตักอย่างนอบน้อม

ตามธรรมเนียมจีน ลูกจะแสดงความเคารพพ่อแม่เพียงแค่ก้มหัวคำนับเล็กน้อยพร้อมเอ่ยคำทักทายก็ถือเป็นการเหมาะสมแล้ว แต่เมื่อเตี้ยมีเมียเป็นคนไทย(สูงเนิน – โคราข) ลูก ๆ ก็นัดทางประเพณีไทยมากกว่า เมื่อจะต้องกราบแม่อย่างนอบน้อม แล้วจะแสดงความเคารพเตี้ยแค่คำนับทักทายก็ดูจะน้อยไปไม่เหมาะสม ควรต้องเพิ่มการไหว้ด้วย พวกลูก ๆ จึงได้คิดประยุกต์ทำเคารพกันเอาเอง ซึ่งผู้เขียนก็เห็นว่าเหมาะสมดี แม้แต่เตี้ยเองก็ไม่ได้ทักท้วงแต่อย่างใด คงเห็นว่าเป็นความเหมาะสมแล้วละมัง

จากนั้นเสียนัมก็จะนั่งสนทนาถามสารทุกข์สุขดิบกับแม่ต่อไปตามประสาที่รัก ห่วงใยกันและคิดถึงกัน เพราะนาน ๆ จะได้

พบกันที (สมัยนั้นที่อำเภอยังไม่มีโทรศัพท์) ส่วนเราก็นั่งอยู่ใกล้ ๆ แลวนั้น ก็เฝ้ารอจังหวะและ‘โอกาสทอง’ อย่างใจจดจ่อ แฝงด้วย แว่ก้วงลพอประมาณ

‘เทพีแห่งโชคชะตาจะเป็นของข้าไหมหนอ.....’

สักครู่เฮียนั้ก็หันมาทางเรา เห็นแววตาของเราก็คงจะฉุนฉีก คิดถึงพันธกรณีเดิมขึ้นได้

“เออ.....ซัย”

“ครับ” เราซึ่งรอที่อยู่แล้วรีบรับคำทันทีด้วยใจระทึก

“ตกลงอาซ้อเขา.....ไม่ขัดข้อง ให้ซัยเตรียมเสื้อผ้า เครื่องใช้ให้พร้อมนะ ใกล้ ๆ เปิดเทอมเฮียจะมารับ”

เราตรงเข้าไปกราบที่ตักเฮียอย่างมแทนคำขอบคุณ แล้วก็เข้ากอดเอวพี่ชายไว้แน่น จากนั้นก็ลุกขึ้นเดิน ๆ ด้วยความดีใจ แล้วก็วิ่งออกมาชูสองมือกระโดดร้อง “ไชโย ๆ” เสียงดังลั่นไปทางหลังบ้าน

เตี้ย แม่ เจ้เหนียง(พี่คนที่ 6) เห็นเข้าก็แปลกใจ ว่าไปมีอะไรกันไว้ เฮียนั้ก็คงได้บอกกล่าวให้ทราบต่อไปแล้วนั่นแหละ

เพราะเรามีความเชื่อมั่นว่า **เฮียนั้** ได้มีส่วนสำคัญในการอุปการะเตี้ยแม่และน้อง ๆ ทุกคนมาโดยตลอด คงต้องมีพาวเวอร์มาก ถ้าเฮียลั่นวาจาออกไปก็คงไม่มีใครคิดจะขัด และก็เป็นอย่างจริงตามคาด !

ที่อำนาจเจริญ

ในวันเปิดเทอม(16 พฤษภาคม 2508)

พี่แก้ว(อาซ้อ)ได้พาเราไปมอบตัวเพื่อเข้าเรียนที่โรงเรียนอำนาจเจริญ จำได้ว่าวันนั้นพี่สะใภ้ค่อนข้างหัวเสียมาก ที่ขอครูใหญ่ให้น้องชายเข้าเรียนห้อง ม.ศ. 1 ก. ก็ไม่ได้ แม้แต่ห้อง ม.ศ. 1 ข. ก็ยังไม่ได้อีกเช่นกัน เพราะเราไม่ได้มาเข้าสอบแข่งขันคัดเลือกตามระเบียบตั้งแต่เริ่มแรก จึงจำเป็นต้องลงมาเรียนอยู่ที่ห้องสุดท้ายคือห้อง **ม.ศ.1 ค.** (ชั้น ม.ศ. 1 มีทั้งหมดสามห้อง)

พี่แก้วได้พาเราเดินมาส่งถึงห้องเรียนซึ่งเป็นอาคารชั่วคราว ซอมซ่อมาก มี**อาจารย์ปรีชา** เป็นครูประจำชั้น ก่อนจะแยกกลับพี่แก้วได้หันมากบอกละเอียดเพื่อให้ความหวังกับเราว่า

“ช่วยเรียนอยู่ห้องนี้แหละนะ เรียนให้ดี ๆ จะได้ขยับขึ้นไปเรียนห้อง ข. หรือห้อง ก.”

“ครับ” เราพยักหน้ารับทราบ

ที่โรงเรียนอำนาจเจริญ(อ.บ. ๑๓) เขามีกติกาว่า ถ้าสอบขึ้นชั้น ม.ศ. 2 ได้คะแนน 60 % ขึ้นไป จะได้ไปเรียนอยู่ห้อง ข.

ถ้าถึง 70 % ขึ้นไปก็จะได้ไปอยู่ห้อง ก. (สมัยก่อน คะแนนเรียน เขาคิดเป็นเปอร์เซ็นต์)

ในที่สุด เด็กที่อยู่ห้อง ค. ควาย ก็เลยดูจะควาย ๆ สมชื่อของห้อง เพราะมันสุด ๆ ตามธรรมชาติของเด็กทุกคน(ระดับควาย) จริง ๆ ก็คัดสรรค์แบ่งเกรดกันมาอย่างนี้แล้วนี่ เหลือตกคัลกัมา รวมกันอย่างนี้ก็ย่อมควายสุด ๆ เป็นธรรมดา(ไม่มีหมาป่นเรยย555)

ทุกวันนี้(2544-ปีที่แต่ง)มาคิดย้อนกลับดูอีกที เราคิดว่าเรายังคงพอใจมากกว่าที่จะให้เราไปเข้าเรียนห้อง ม.ศ.1 ก. หรือ ข. ะอีก ถือเป็นความ 'โชคดี' ะมากฝ้า.....เพราะ

1. มันทำให้**คนโง่ ๆ อย่างเรา**ดูเก่งขึ้น เค้นขึ้นในห้องเรียน ดูมีศักดิ์ศรีมีความหมายมากขึ้นเพราะดูจะเก่งกว่าเพื่อน ๆ ในห้องส่วนใหญ่ ถ้าไปอยู่ห้อง ก. หรือ ข. รับรอง หงำ + จ้อย รับประทานข้าว!

2. ได้สนุกสนานบันเทิงมากที่สุดเท่าที่ชีวิตเคยพบก็ที่นี่ ว่างเมื่อไหร่พวกมันเป็นค่าพ่อล้อแม่กระโดดเตะถีบหยอกล้อเล่นกัน มันอุตุตุอันเป็นธรรมชาติของเด็กเรียนอ่อน

3. และประการที่สำคัญที่สุดก็คือ ได้เริ่ม **'แอบชอบสาวรักสาวครั้งแรกในชีวิต'** ก็ที่ห้องนี้แหละเด้อ.....สิบอกให้ 5 5 5

ในห้องเรียน ะยะแรก ๆ เราได้ที่นั่งริมเกือบขวาสุด ลำดับที่สามจากด้านหน้า ห้องที่ใช้เรียน คุณภาพแล้วคอกควายยังจะดูดีกว่า เพราะยังมีไม้คั่นล้อมรอบทั้งสี่ด้าน แต่ห้องที่เรา นั่งเรียนนี่กลับมีฝาเพียงสองด้านเท่านั้น คือด้านหน้ากับด้านหลัง

ด้านหน้าห้องจำเป็นต้องมีเพราะต้องเอากะดานดำไปไปตีแปะไว้ และเพื่อคั่นไว้กับห้องติดกันที่ใช้เป็นโรงอาหาร ไม่คั่นก็ ไม่เป็นอันเรียนเท่านั้นเอง...555

ส่วนด้านหลังห้องก็จำเป็นต้องมีอีกเช่นกัน จึงคั่นไว้ด้วยไม้ กระดานชั้นเลว(เลื่อยเอง สันขอบโก่งโค้ง มีช่องรูปทวาร) กระดาน จึงเรียงไม่แนบชิดสนิทกัน มีร่องห่างเป็นทางยาวทุกแผ่น (คงมุ่งให้เป็นแค่อาคารชั่วคราวมากกว่า) ใช้เป็นห้องเรียนชั้น ม.ศ. 1 ข. แผ่นฝาที่วางก็ใช้เป็นตีแปะกระดานดำหน้าห้องเรียนห้อง ม.ศ. 1 ข. เช่นกัน ห้องนี้ก็ยังอนาถยิ่งกว่าห้อง ค. เพราะอีกสามด้าน เปิดโล่งหมดเป็น Open Air เลยเชียว มองออกไปได้เกือบรอบทิศทาง เชื้อแม่ะ? (เสียดายที่ไม่มีกล้องจะถ่ายรูปเอาไว้)

สรุปแล้ว ห้อง ข. ก็หันหน้าไปทางห้อง ค. ห้อง ค. ก็หันไปทางโรงอาหาร ก็มีอยู่สามส่วนแค่นี้แหละ ยามแดดส่องก็ร้อนเปรี้ยง พอหลังเที่ยงก็ผะผ่าวเหมือนเตาอบ(ถ้าสังเกตลม) เพราะหลังคาเป็นสังกะสี ไม่มีฝ้าเพดาน มีแต่รู ฤดูฝนก็จะถูกฝนสาดหลังคาสังกะสีประเภทมือสองมีรูปทวาร ก็จึงรั่วหลายรู น้ำก็เลยหยดแม่ะๆ ต้องใช้ปฏิภาณความว่องไวหลบหลีกเอาเอง

(เด็กยุคนี้อาจไม่เชื่อว่าผู้เขียนเมคโมไธ่เอามันก็ได้นะ 555)

ส่วนพื้นห้องก็เป็นดินปนทรายธรรมชาติล้วน ๆ บริเวณรอบ ๆ อาคารก็เป็นพื้นดิน พื้นหญ้าและป่าละเมาะ แต่ว่าช่วงสมัยนั้นผมก็ไม่ได้คิดอะไรกับเรื่องเหล่านี้เลยแฮะ มีหน้าที่เรียนก็เรียนกันไป เท่านั้นจริง ๆ (แค่ได้มีโอกาสเรียนคือถือว่าเป็นโชคชีวิตเร็ววว.....555..)

ส่วนชั้น ม.ศ. 1 ก. ในฐานะที่เรียนเก่ง จึงได้รับเกียรติให้ไปนั่งเรียนอยู่บนอาคารไม้อย่างสะดวกก็อยู่เพียงห้องเดียว เนื่องจากห้องเรียนมีไม่พอ....ก็ไม่ว่ากัน (ทั้งโรงเรียนมีอาคารไม้สองชั้นอยู่หนึ่งหลังเท่านั้น)

ห้อง ม.ศ.1 ก.ควายมันก็เลย ‘ควาย’ ไปเสียทุกอย่าง นอกจากวัสดุสิ่งแวดล้อมจะแย่แล้ว คุณภาพของคนที่มาตกค้ำก็อยู่ในห้องนี้ก็จะควาย ๆ พอกัน ความตั้งใจเรียนมีน้อยมาก แต่เรื่องหยอกล้อคำทอตะถิบกันเนี่ยสุด ๆ กันเลยละ เกิดมาก็เพ็งเคยพบ !

บรรยากาศในห้องเรียน บ่อยครั้งมากที่จะมีการล้อเรื่องฟงเรื่องแฟนกัน

“ไอ้เหียนรัก**อีจิน**” ไอ้มานพคนล้อ

“ไอ้นพรัก**อีจิน**” ไอ้ศักดิ์ก็ล้อต่อ

“ไอ้ศักดิ์ก็รัก**อีจิ้น**เหมือนกันໄວ້” ไอ้เหียน ไอ้นพก็ล้อกันไป
มาเป็นวั้วพันหลัก แล้วก็ยังมียักบางคนโดนพ่วงเข้าด้วย เช่นไอ้
พหล ไอ้สมคิด เป็นต้น

การล้ออย่างนี้มีทุกวัน วันละนับครั้งไม่ถ้วน บางครั้งขณะ
ที่ ครูยังไม่เข้าสอน ไอ้ที่หยอกล้อเตะถีบก็ถีบเตะกันไป ไอ้ที่
ชอบไปแอบถ่มองสาวห้อง ข. ตามร่องกระดานฝาหลังห้อง ก็
ล้อกันไป แล้วก็จะมียคนคอยตะโกนแซวล้อ
กันให้ได้เงินอายเพิ่มอีกต่างหาก

“ไอ้เหียนแอบมอง**อีจิ้น**”

อีกสองสามคนก็ล้อตาม ไอ้เหียนอายก็
เลยเสตะโกนตอบโต้เอาคิ่นบ้าง

“ไอ้นพหึง**อีจิ้น** ไอ้เรีงรัก**อีจิ้น** ไอ้ศักดิ์ก็
แอบรัก**อีจิ้น**เหมือนกันໄວ້.....”

มันก็มีไหวพริบปฏิภาณหาคนมาพ่วงแก้เงินอายของมันไป
จนค้ายย.....

เราได้ฟังยั้งมาตั้งสองสามเดือน มีแต่**อีจิ้น** **อีจิ้น** กับ**อีจิ้น**
แถมอีจิ้นยังถูกเอ่ยให้เป็นแฟนของใครต่อใครอีกหลายคนในคำล้อ

‘ทำไมถึงต้องมีแต่**อีจิ้น** กับ**อีจิ้น**วะ’ เราเริ่มเกิดความฉงน
สนเท่ห้อยู่ในใจ(ก็คนต่างถิ่นเค้า)

สงสัยมาก ๆ เข้า ซักอดไม่ไหว ก็เลยนึกอยากจะเห็นหน้า ก็
ห้องติดกันแค่ฝากันแค่นี้ละ

‘คนไหนวะมันชื่อจีน ?’

บ่ายวันหนึ่ง ช่วงจังหวะที่ครูยังไม่เข้าสอน ไอ้พวกจี้คือเหียน มุ่งหมาย พรสวรรค์ ไอ้เบิ้ม ไอ้ศักดิ์ มันกำลังถ้ามองห้อง ข. แล้วก็พากันหัวเราะกันคิก ๆ คัก ๆ เราก็เลยนึกอยากดูให้รู้ว่าพวกมันกำลังหัวเราะอะไรกัน..... จึงลุกจากเก้าอี้ไปถ้ามองส่องดูกับเค้ามั่ง

แค่แว็บที่มองเห็นก็พบความจริงว่า.....

‘อ้อฮือ สาว ๆ ห้องนี้หน้าตาสะอาดสะอ้านสวย ๆ หลายคนนะ ไม่มอซอเซาะกราว(บ้านนอก-ภ.เขมร) เหมือนห้องเราซะก่อนหน้านี้ก็ได้แต่มองผาด ๆ ลืมสังเกตไปซะฉิบ’

“เหียน ๆ “ เราเขยิบไปใกล้ไอ้เหียน “คนไหนวะที่ชื่อจีน “

“โน่นไง” เหียนทำมือชี้ประกอบ “นั่งโต๊ะลำดับที่สอง คู่กับสมพิณตัวโต ๆ นะ”

“อ้อ คนที่ตัวเล็กกว่า ไช้มะ ?”

“เออ คนที่กำลังจับคู่กันผสมสีอยู่นะ เห็นปะ ?” ไอ้เหียนบอก

“อ้อเออ ๆ เห็นแล้ว”

‘ก็สวยงามน่ารักดีนี่หว่า มิน่า ถึงได้ถูกจับคู่ใส่กับใครต่อใครให้เปราะไปหมด’

คุณครั้งแรกยังค้างคาใจ ‘เอ...ก็สวยงามน่ารักดี แต่ว่า..สวยงามขนาดไหนวะ?’ ขอเพิ่มความชัดเจนอีกหน่อยดี ก็เลยกลับไปหลังห้อง ก้มส่องดูอีกที(ก้มเบ๊้งๆ) แล้วก็อีกทีๆ

อ้ออ้อ..... ‘ก็สวยงามขนาดนั้น ก็หวานขนาดนี้ ทุกอย่างกำลังดีถูกใจฉันเลย...ใช่เลย

‘ไม่มีมากไป ไม่มีน้อยไป ประมาณนั้นเลย ใช่เลย’

อย่างที่ ไท ธนาวุฒิ ร้องเป๊ะเรยยยยย..... (แต่เราแอบร้องในใจมาก่อนไทย ธนาวุฒิเกิดเสียอีกวะ 555.....จี๋ไม้แม่งง!)

จากนั้นมา เราก็เผลอมาแอบดูอยู่บ่อยๆ ทุกวัน วันละนับครั้งไม่ถ้วน ขณะเดียวกันก็ต้องระมัดระวังมิให้ใครจับพิรุธได้ว่าเราแอบมองใคร.....จู้ๆอายเขาต๊วะ!

เล่นเป็น‘อีแอบ’ อยู่ทุกวันนานเป็นเดือนๆ มันจะไปเหลืออะไร หัวใจเราเลยถูกกระทำซ้ำเราและตุ้มเป๊ะ! แล้วเราก็ฉกฉวยขึ้นได้ว่า

‘พีแต้ว(พีสะกั)เคยบอกว่า ถ้าสอบเลื่อนชั้นปลายปีได้ 60 % ขึ้นไป จะได้สิทธิ์เลื่อนไปอยู่ ชั้น ม.ศ.2 ข. นี่นา.....’

เราจึงเริ่มแอบวาดหวัง และวางแผนไว้ในใจ

‘มึงคอยดู๊ กูจะเอาให้ได้ถึง 60 % ให้ได้ จะได้ไปอยู่ใกล้ๆ กะ

สาวจิน’

เราแอบคิด แอบหวัง แอบฝัน และแอบละเมอเพ้อบ้าอยู่คนเดียว ไม่ได้รู้จักเจียมบอดีเลย

‘หมาเห่าเครื่องบิน ประมาณนั้นเลย!’

วัน เวลานั้น บอกตรง ๆ เราไม่ได้มองดูสารถีรูปตัวเองเลย ตัวกระเจี้ยน ๆ มอซอ โหลยโท่ยสุดประมาณ ยังอาจหาญจะหมายปองดอกฟ้าแข่งกับคนอื่นเขาอีก

สมัยนั้น(2508) ทั้งโรงเรียนอำนาจเจริญมีนักเรียนที่ฐานะดีจีจักยานยนต์มาโรงเรียนเป็นประจำแค่สามคนเท่านั้น ก็เพื่อน ๆ เขาทั้งนั้น และก็เรียนอยู่ในห้องเดียวกัน(สมพิน กับจารุวรรณ) ขนาดอาจารย์ยังมีจักรยานยนต์ไม่ถึงครึ่ง ส่วนรถยนต์ก็ยังไม่มียุคกะคัน

แล้วยังจะไม่เป็นหมาเห่าเครื่องบินไปได้ยังงัยย.. พี่น้องบองประ โอน โอนเจาเอ๋ย...(โอนเจา = ลูกหลาน – ภ.เขมร)

แต่.....ทุกสิ่งย่อมมีข้อยกเว้น อุปสรรคเขามีไว้เพื่อให้แก้ไข ปีนข้าม มิใช่มีไว้ให้แบก หรือให้ยอมจำนนมิใช่หรือ แล้วยังเงี่ยจะให้ยอมก้มหัวศิโรราบให้กับปัญหานี้ได้ยังงัย.....

‘กูจะใช้ความจนค้นหารักไว้.....’ เราแอบคิด ‘จะใช้ความกระจอกวัดใจ ยอมตกม้าตายยังดีกว่าไม่ได้ควบจี อี อี อี.....’

อย่าชี้ขาดเกินไปถ้าหมายรัก

ยอมอกหักสักทียังดีกว่า

คนไม่เคยมีรักแนบสักระ

ในอุราคงเศร้าเหงาอาจีน

อกหักยังดีกว่ารักไม่เป็น ้วยยยย.....

ความไม่รู้จักประเมินตน ประมาณตัวของเรานี้ มันเป็นเรื่องธรรมชาติซะจริง จริง พับผ่า.....เป็นความอหังการของ
หมาวัดจะไล่พุดดอกฟ้า...55555

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นจินตนาการเพื่อฝันของเราทั้งสิ้น จะสมหวังหรือไม่ก็แล้วแต่ว่าดอกฟ้าจะโน้มกิ่งมาและปราชญ์

กลางเดือนสิงหาคม 2508 เฮียนัมกับพีแต้วได้มีกิจไปธุระที่ตัวเมืองอุบลฯ และยังได้ไปชมภาพยนตร์เจมส์บอนด์ 007 ในการนี้ได้เมตตาวาเราไปเปิดหูเปิดตาไปกับเขาด้วย ระหว่างเตร่ไปมาหน้าโรงภาพยนตร์เพื่อรอเวลาจะฉาย พีแต้วก็ได้ปลีกตัวออกไปเลือกซื้อขนมของขบเคี้ยว

เมื่ออยู่กันตามลำพังพี่น้อง เฮียนัมก็ได้เปรยกับเราว่า

“ชัย ถ้าจะมีเมียให้หาคนที่ป็นข้าราชการนะ ถึงจะดีอย่างเสียนี้”

“ครับ” เราตอบรับอย่างเห็นด้วยเต็มร้อย

เพราะพีแต้วก็เป็นพีสะใภ้ที่คีน่าเคารพรักเป็นประจักษ์อยู่แล้ว แต่ไม่คาดคิดเลยว่าความเชื่อนี้มันจะฝังหัวเราได้อย่างเหนียวแน่นเหลือเชื่อจริง ๆ ในตลอดอีกหลายปีต่อมา

‘จะคิดหาภรรยาก็ต้องป็นข้าราชการเท่านั้น’ กระทั่งแฟนเก่าเขาตัดพ้อเข้าให้ในทำนองว่า ‘ชัยไม่มีใจ ไม่จริงใจ และไม่จริงจังกับเขา ‘ โถ ๆ ๆ.....

ความรักความจริงใจอันบริสุทธิ์
เหนือกว่าศาสตราวุธเป็นไหนไหน
ที่กล่าวมาทั้งหมดล้วนจริงใจ
ที่จะกล่าวต่อไปล้วนสัจจะ.....นะจ๊ะ ๕

เชือดไก่ให้ลิงดู

‘เมื่อมีกติกาเป็นอุปสรรค ใจที่เปี่ยมรักก็ต้อง
มีวิธีขึ้นนะ’

ประมาณทอมกลาง รายการ ‘เชือดไก่ให้
ลิงดู’ ก็อุบัติขึ้น ! (สมัยก่อนเขามีสามภาคเรียน)

เป็นเรื่องชู้สาว ไร้คาวโลก็ยั แต่ก็ยังถูกเหม็นตีปรจานต่อ
หน้าสาธารณชนที่หน้าเสาธง เหตุเกิดในเช้าวันหนึ่งของเดือน
สิงหาคม

หลังพิธีเชิญธง-สวดมนต์เสร็จ ก็เห็นอาจารย์ใหญ่(สุจริต
จันทกาญจน์)ออกมายืนบนลานเด่นเป็นสง่าหน้าเสาธง แต่วันนี้
ในมือถือไม้เรียวมา ใบหน้าเครียดขมริม หลังพิธีเชิญธง สวดมนต์
ท่านก็มายืนที่หน้าเสาธงและประกาศด้วยสุรเสียงอันดังว่า

(สมัยก่อนใช้ปากเป่านะ ยังไม่มีการใช้เครื่องขยายเสียง ถ้าเป็นสมัยนี้รับรองไปไม่รอดแน่)

“นายนำพล และนางสาววันวิสาข์ ออกมานี้”

ทุกคนเงยบกริบ คาดออกว่าจะมีเหตุร้าย พี่**นำพล**นั้นตัวใหญ่และอ้วนมากกกกส์ ผิวดำคล้ำ หน้าตาก็ขี้ริ้วขี้เหร่ ส่วนสาว**วันวิสาข์**นั้นเข้าชั้นสวย ขาวเป่งปลั่งอวบอ้วนสมกับเต็มพิกัด ผ่านการประกวดร้องเพลงได้รางวัลชนะเลิศจังหวัดอุบลราชธานี มาหมด ๆ อีกต่างหาก

เมื่อทั้งสองคนเดินไปถึงเวทีที่ยกสูงตรงฐานเสาธง อาจารย์ใหญ่ก็ประกาศก้องกังวาลต่อ

“เนื่องจากวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ที่ผ่านมา นาย**นำพล**(ม.ศ.3 อันเป็นชั้นสูงสุดสมัยนั้น)ได้จีจ๊กรยานซ้อนนางสาว**วันวิสาข์**ซึ่งเรียนห้องเดียวกันไปเที่ยวที่อ่างเก็บน้ำ และที่พุทธอุทยาน ถือว่าเป็นพฤติกรรมเชิงชั่วสาวอันไม่สมควรอย่างยิ่ง จึงต้องลงโทษ เพื่อให้หยาบจำ และไม่เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนอื่น ๆ “ แล้วอาจารย์ใหญ่ก็หันหน้าไปถามจำเลย

“ที่ครูพูดมาถูกต้องมั๊ย ?”

“ไม่ถูกต้องครับ” นำพลตอบอย่างกล้าหาญมั่นใจ “ผมไปกับเพื่อน ๆ ในห้องอีกหลายคน ไม่ได้ไปกันตามลำพังแบบชั่วสาวนี่ครับ”

“มันก็ไม่เหมาะที่เธอไปจีรตโดยมีผู้หญิงซ้อนท้ายแบบนั้น”
 “ก็เพื่อน ๆ กันทั้งนั้นนี่ครับ รถจักรยานก็มีไม่ครบคน จึง
 ต้องซ้อนกันไป”

“ถนนก็เป็นเนินสูง ๆ ต่ำ ๆ” วันวิสาข์ช่วยแสดงเหตุผล
 “พวกหนูบางคนก็ขี่ไม่ค่อยจะไหวด้วยค่ะ”
 “แต่โรงเรียนเขามีกฎระเบียบห้ามชายหญิงซ้อนจักรยานกัน เธอก็
 ะ”

ทั้งสองเลยคอดกเถียงไม่ออก แต่ถ้ามีปฏิภาณไหวพริบกว่านี้ก็คง
 ได้โต้ตอบต่อไปให้พอหลุดข้อกล่าวหาครั้งนี้ได้ว่า

“อาจารย์ใหญ่ครับ ถ้าอาจารย์เป็นสาวสวยเจ๊ชายที่มีรูปร่างและ
 หน้าตาเป็นอาวุธอย่างผมนี้ อาจารย์อยากจะรับรักมั๊ยครับ พวกผมก็พา
 กันไปในฐานะเพื่อนฝูงจริง ๆ สาบานได้ ถ้าจะไปอย่างขู้สาวเขาคงไม่
 ไปกับผมหรอกครับ”

แต่เพราะความเป็นเด็กที่ยังด้อยประสบการณ์ ด้อยปฏิภาณไหว
 พริบ ก็เลยจ๋านนด้วยเหตุผลที่จะไปโต้แย้ง สุดท้ายอาจารย์ใหญ่ก็ใช้ไม้
 เรียวขยับชี้สั่งการ

“มา มายืนตรงนี้” อาจารย์ใหญ่เรียกให้ไปยืนตรง ‘ลานประหาร’
 เป็นพื้นที่กลางแจ้งกลางเสาธง เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้เห็นกันทั่ว ๆ จะได้
 เป็นการปรามไปในตัว

“เอามือกอดอก” ครูใหญ่สั่ง

เมื่อทุกอย่างพร้อม ท่านก็เงื้อไม้เรียวขึ้นสุดแขน และก็เหวี่ยง
 ตวัดลงทันทีด้วยความ เร็วและแรง เสียงไม้เรียวตัดกับอากาศดังเพียว
 ก่อนจะมีเสียงควับ ตามมาสามครั้ง

ควับ ! ควับ ! ควับ !

เล่นเอาพวกเด็ก ๆ ม.ศ.1 ที่ยืนแถวหน้า ๆ ซึ่งยังไม่
 ประสีประสาหลับตาเสียวสะท้านอย่างแรง! จากนั้นก็เรียกสาว
 ซ่อนท้าย(จักรยานทำพิษ)มารับการเขียนประจานด้วยเช่นกัน

เราเองถึงกับตะลึงงัน เซ่อแตกส์! หนาวสะท้านไปเลยอะดิ
 แต่จะให้ถึงกับเข็ดหลาบเลิกรา สำหรับเราเร็ววววว บอกตรง ๆ
 ได้เลยว่า ‘เจ้าอย่าหวัง.....’

ห้ามมดอย่าให้ตอมน้ำตาล

ห้ามควาญอย่าให้เกี่ยวกับช้าง

ห้ามถนนอย่าให้เป็นเส้นทาง

ค่อยมาขว้างเรื่องรักออกจากใจ

ห้ามคนมีท้องอย่าให้คลอด

ห้ามมอดเล็กคิดกัดไม้

ห้ามแมลงอย่าเรืองแสงไฟ

จึงมาห้ามชิตชัยไฟจงจิตย์

‘ตด’ มันออกจากรูกันไปแล้ว จะให้ไปควานยัดใส่กันคืน
 ได้หจ้งได้เถ่า แม้จะหนาวสะท้านจากการลงทัณฑ์ มันก็ต้อง
 ‘หน้าเดิน’ อยู่ดี 5 5 5.....

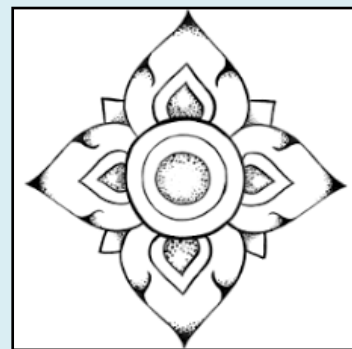
‘เมื่อมิกติกาเป็นอุปสรรค ใจที่เปี่ยมรักก็ต้องมีวิธีชนะ’ (แต่
หนูๆ อย่าไปทำตามนะจ๊ะ) เพราะเราถือคติที่ว่า

รักวัยเรียนเรียนรักจักออกกรส
เอาแต่เรียนเสียหมดรสชีพร่อย
เอาแต่รักเสียสิ้นโคกรินย่อย
เรียนไม่ถอยรักไม่ขาด...ปราศทุกข์ภัย
(ว่าไปโน่น.....)

‘สัมผัสใหม่’ ของหนุ่มสาว ใครไม่เจอ ไม่รู้’

บ่ายวันหนึ่ง ขณะนั้นเป็นชั่วโมง
เรียนศิลปะเรื่อง ‘การแกะสลัก’ โดย
กำหนดเอาสบู่ก้อนมาเป็นวัสดุฝึก พร้อม
กล่องเครื่องมือแกะสลักตามที่**อาจารย์**
ปรีชาได้สั่งการไว้ในชั่วโมงที่แล้ว

รูปที่กำหนดให้ใช้แกะสลักคือดอกประจักษ์ เพราะดูจะง่าย
ที่สุดสำหรับการฝึกหัดขั้นเริ่มต้น เนื้อสบู่ดูไปก็คล้ายๆ กับก้อน
ขี้ผึ้งจึงแกะได้ไม่ยากนัก แต่จะแกะสลักได้สวยหรือไม่เพียงใดก็

ขึ้นอยู่กับฝีมือและความถนัดและอุปนิสัย(ใจร้อน-เย็น)ของแต่ละคน

เหตุที่จะทำให้กลายเป็นเรื่องนิยายรักชักสวาทตาม
'ตำนานอาจารย์ชิง' ก็มาปิ้งปิ้งกันอีกแล้วล่ะคร้าบ ไม่เชื่อก็ตลอง
ติดตามดูดี.....ฮิๆๆ (อายเหมือนกันเด้อ.....)

เมื่อนักเรียนทุกคนในห้องเริ่มลงมือแกะสลักไปได้สักครู่
เศษสับจากการแกะของแต่ละคนก็เริ่มเกลื่อนกล่นอยู่บนโต๊ะ บาง
คนที่เริ่มรู้สึกว่เศษสับจะกะกะรำคาญก็ปิดมันทิ้งลงที่พื้นห้อง
ซึ่งเป็นดินปนทราย ทำให้เรารู้สึกนึกเสียดายขึ้นม้ายิ่งนัก

'มันยังสามารถนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นได้อีกนี่หว่า....'
เราก็คิดไปตามประสาคนอุจจาระเหนียว(ก็เตี้ยแม่สอนมายังงี้เนี่ยนา)
เพื่อไม่ให้ของที่ยังมีคุณค่าต้องถูกทำลายไปมากกว่านี้ เรา
จึงเอาแผ่นกระดาษม้วนทำเป็นกระถางทรงกรวยแล้วก็ปิดเศษ
สับจากบนโต๊ะของตัวเองและโต๊ะข้าง ๆ ของเพื่อนมาลงกระถาง
เป็นปฐมฤกษ์ จากนั้นก็ออกเดินไปตามโต๊ะต่าง ๆ

"เฮ้ย เศษสับนี้จะเก็บเอาไว้มัย?" เราก็ลองถามหยั่งที่ท่า
เพื่อน ๆ ดู

ซึ่งทั้งหมดก็ไม่มีใครต้องการจะเก็บ เราก็เลยกวาดเก็บเอา
กลับบ้านได้เป็นหอบขนาดใหญ่ (สมัย2508โน้นยังไม่มี
ถุงพลาสติกหิ้วนะเด้อ) โดยมุ่งนำไปใช้สำหรับล้างถ้วยจานแทน

ผงซักฟอกเป็นหลัก ซึ่งเป็นหน้าที่ประจำของเรานั่นเอง นอกนั้นก็ใช้ซักกรองเท้า ถูเท้าเพราะช่วยดับกลิ่นได้ดีอีกต่างหาก หอบเอามาได้ตั้งเกือบครึ่งปีบแน่ะ(หอบมาได้ยังไงตั้งขนาดนี้ ทุกวันนี้ก็ยกย่อนแล้วก็ยังงง ๆ ตัวเองอยู่เลยว่ะ 555

วันรุ่งขึ้น 14.00 น.ก็ เป็นชั่วโมงเรียนศิลปะการแกะสลักของห้อง ข. อีกเช่นกัน เราได้ไปแอบลอบสังเกตตามร่องฝากระดานกั้นห้องเห็นพวกห้อง ข. กำลังแกะสลักสนุกกันถ้วน เศษสับจากการแกะสลักก็เกลื่อนกล่นอยู่บนโต๊ะของแต่ละคน เช่นเดียวกับห้อง ค. เมื่อวานนี้ เราจึงเกิดไเอเดียปั้งปั้งขึ้นมาอีกทันที (เรื่องย้งี่งี่ละฉลาดนัก ที่เรียนสุนัขไม่ยักจะรับประทานไอ้ฮีบฮาย.....)

เอ.....เข้าไปใกล้ ๆ ดูหน้าสาวจีน ขวนเขาพูดคุยบ้างก็น่าจะดีนา.....’

ขณะที่ห้องเราครูยังไม่มาเข้าสอน เราจึงรีบความหาแผ่นกระดาษ เพื่อฉวยโอกาสเข้าไปใกล้ ๆ **สาวจีน** ก็จะเอากระดาษไปห่อสับดูสาวชั้นริงไซด์(ringside)ให้เห็นจะจะ เพราะแอบดูอยู่ห่าง ๆ มันก็ย้งค้ำคาใจนะดิ (สมัยปี 2508 ถูกลาสติกหูหิ้วยังไม่มียี่ห้อไหน ๆ)

ช่วงแรกที่ศรรักยังปักไม่ลึก จิตก็คึกคะนองกล้าหาญชาญชัย
จะไปทำเหมือนหมาหยอกไก่อี้ยังพอได้ แต่เมื่อศรรักเริ่มปักลึก
ในตอนต่อ ๆ ไปก็ติดตามดูเอาเหอะ

ข้าลาคขนาดสุนัขไม่รับประทานเอาเลยจริงจึ้งงงงงง
งง.....ไอ้ชิงทิ้งนอนอยเนี่ย...

ชั้นแรกเราก็ต้องเข้าไปทาง**มะลิ** เพื่อนสาวข้างบ้านเพื่อได้
'สะพานรัก' ก่อน **มะลิ**นั่งอยู่แถวหน้ากระดานฝั่งซ้ายอยู่ใกล้ ๆ
กับสาวจีนที่นั่งอยู่แถวสอง

โชคดีที่สถานการณ์เป็นใจอย่างสุด ๆ คือว่าครูโกสุมที่จะเข้า
สอนวิชาภาษาไทยห้องเราก็ยังไม่มา ครูปรีชาที่สอนห้อง ข. ก็
ออกไปไหนไม่รู้ น้ำขึ้นก็ต้องรีบตัก เราจึงรีบดำเนินการตามแผน
ทันที

“**ลิ**(มะลิ) เศษสบู่นี้จะเก็บไว้มะ?” ก็พูดกันห้วน ๆ เป็นปกติ
อย่างนี้แหละ พูดเพราะ ๆ ได้ที่ไหน มันก็ผิดสังเกตไป เดี่ยวจะ
ถูกโห้เอาจนไก่อี้ตื่นไปเท่านั้นเองนะดี....ฮิๆๆ (อายนะเด้อ)

ปากพูดหาแต่ก็ปรายตาต่อไปทาง**สาวจีน**โดยอัตโนมัติ
พอดีกับที่สาวจีนเหลือบมองสวนมา สายตากระทบกันเข้าจั่งเบอร์
ไฟรักถูกสปาร์คอย่างแรงส์(ไม่เชื่อก็อย่าเชื่อ..คิอิ) ทำเอาจิตใจ
ไหวหวั่นจนมือไม้สั่นไปหมด กำสบู่ใส่กระถางกรวยก็เลยหก

เรียราด เฉชะบุญที่ยังไม่มีใครใส่ใจสังเกตพบอาการเรา(พวกเขา
ยังไม่แก่แดด**แรดเรียกพี**เหมือนเรามั้ง..555 เขียนไปกะจำไปนำ)

จากนั้น เดี่ยวโตะโน้นก็เรียกเราไป โตะทางซ้ายก็เรียกเรามา
โตะข้างหน้าก็กวักมือ วนไปมาจนหัวหมุนกระทั่งเราเผลอลืมเข้า
ห้องเรียนของตนเองไปเลยอะดิ **ครูโกสุม**มาเข้าสอนตั้งแต่เมื่อไร
เลยไม่รู้เรื่อง และที่สำคัญอย่างยิ่งอีกอย่างก็เพราะ

‘ก็ยังไม่ได้เข้าไปที่โตะเป้าหมายเลยนี่นา จะให้กลับไป

ห้องเรียนได้ยังง้ายยยยย.....’

เราจึงแก้งวนเวียนไปวันเวียนอยู่ใกล้ ๆ แต่กับโตะสาวจิน
เพื่อหวังรอ**เทพีแห่งโชคชะตาจะประทานพร** โตะที่อยู่ห่าง ๆ มัน
เรียกก็แสร้งไม่เอาหูโต่ง(ทำหูทวนลม)ไปชะบ้าง กระทั่งสาว
สมพิณเพื่อนสนิทข้างสาวจินเอ่ยปากเรียก

“มาเอาที่โตะนี้น้าเน” เอาในที่นี้คือเอาเศษสบู่นะคะร้ายบ
มิใช่ ‘อย่างอื่น’ สมพิณจึงนับเป็นเทพีแห่งโชคคนที่สอง(ต่อจาก
มะลิ)

“ครับ ๆ ”

เราก็รีบคุลีกุจอเข้าไปบรรจุกอบโกยสบู่นะคะห่อกระดาษ
อย่างช้า ๆ พร้อมกับเหลือบสายตามองสาวจินเป็นครั้งคราว รอ
นาทีทองจากปากอันจิ้มลิ้มของเธอเองบ้าง

‘อืมมม....ยังมองคัก ๆ ก็ยังสวย ตาก็หวาน ผิวก็ขาวหมวย
สวยปิ้งกะดิงติงโป๊ะ’ เราคิด

สมพิณคงเห็นเราทำอีตอวยึดขาดไม่ทันใจก็เลยลงมือช่วย
กอบใส่ให้อีกแรง อาจเป็นเพราะมือเรากวามาแต่ตาผลอไป
มองแต่**สาวจิน** เศษสบู่บางส่วนเลยหล่นออกนอกกระทงลงพื้น
ทรายไปบ้าง พาให้สาว ๆ เขาหัวเราะขำในความงกเงิ่นเป็นต่อ
ของเราไปซะฉิบ!

‘เข้าทำนองทิ้งขยะไม่ลงถึงจะผิดหวังเรื่องความรักซะ
ละมั้งกู... ไอ้ฮิปฮอปอ้ายเฮ้ย.’ เรานึกสับสน ‘ซุ่มซ่ามฮิปฮอป’

และแล้ว....สวรรค์ก็มีตา ฟ้ายิ่งเป็นใจ คลให้**สาวจิน**ผู้เลอโฉม
เือนวจิอันไพเราะเพราะพริ้งออกมา(เป็นภาษาลาวท้องถิ่น)
จนด้ายยยย.....

“เอาไ้ะนี้้นำแน” (เอาเศษสบู่ที่ไ้ะนี้ด้วย) เสียงเบา
นุ่มนวลชวนฝลลลลล.....

เด็กอีสานบ้านนอกพูดกันเขาไม่ค่อยจะมีคะ ขา หรอกนะ
ท่าน มันจะเข้าข่าย **‘ดัดจริต’** เพียงแค่นี้ก็ทำให้หนุ่มเขมรสุรินทร์
เก็บไปนอนหลับฝันเปียกเอ๊ย....ฝันหวานได้ตั้งหลายคืนเร็ววาวว
.....อะฮ้า

เราก็เลยต้องโน้มน้าวเข้าไปกอบโกยเศษสบู่ที่บนโต๊ะตัวด้าน
ในของสาวจีนต่อ ตามองไปใจก็ยังสั่นสะเทือน พามือไม้สั้นไป
ด้วย เราเริ่มยิ่งออกอาการงะแง่งะเพิ่มขึ้น กระทั่งข้อศอกเลยเปลือย

ไปชนเอาก่อนสบู่ของ**สมพิณ**ที่ได้แกะสลักไปบ้างแล้วบางส่วน
พลัดหล่นลงพื้น

“โอ๊ะ.....ขอโทษเด้อค๊าบ” เรารีบก้มเก็บส่งให้เธอคืนอย่าง
รวดเร็ว

เคาะบุญที่พื้นห้องเป็นดินทราย งาน
แกะสลักก่อนสบู่จึงมีบุบสลายแตกเสียหายแต่
อย่างไร แตกกลับเรียกเสียงหัวเราะจากสาว ๆ
กลุ่มนั้น ได้เพิ่มอีกตะหาคะเนาะ....555

ยิ่งพวกเขาพากันขำ เราก็กลับยิ่งตื้นเต้น
ทำซุ่มซ่ามหนักขึ้นไปอีก ระหว่างที่**สาวจิน**ยื่นมือเข้ามาช่วยปัด
กวาดเศษสบู่ให้มากองรวมกัน มือของเราก็เผลอไปสัมผัสกับมือ
ของสาวจินเข้าเต็มๆ เธอก็เหลือบมองมา ลูกกะตาก็จะเอ๋เบบี๋
เต็มบีบ!

“ขอโทษครับ”

เราก็ตกใจในรสสัมผัสอย่างแรงเช่นกัน รู้สึกว่ามือสาวจิน
นุ่มนวล ช่างนุ่มนวลชวนอย่างประหลาดเหลือเชื่อ เหมือน
กระแสไฟฟ้า(รัก)ที่สปาร์ค(spark)ให้ชานชาไปทั่วสรรพางค์

โดยเฉพาะที่ ‘หัวใจ’ อะหิยยยย.....

‘ปัดดีไร้.....เกิดมาก็เพิ่งเคยพบ’ เรานึกในใจ ‘มิน่า.....

ไ้พวกหนุ่มสาว(ยุคปัจจุบัน) ที่ได้สัมผัสกันใหม่ๆ มันถึงได้มา
สวาท กันเป็นบ้าเป็นหลัง’

ยิ่งแต่ไอ้พวกที่เกินเลยถึงขั้น ‘ได้เสีย’ กันใหม่ ๆ มันถึงได้
ทำสวีท(sweet – หวานชื่น)กันจนน่าเกลียด เดินไปก็จับมือถือ
แขนโอบประคองกันไป เวลาซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ก็กอดรัดอัด
ประชิด สองขาสาวหรือก็หนีบหนุ่มคนขับแน่นแน่น สงกะสัย
‘กลัวหลุด’

กระทั่งมีผู้(เลือก)รู้ ได้กล่าวเป็นMotto(ภาษิต-คำพังเพย)
จากการนั่งซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ของหนุ่มสาวยุคนี้ไว้ว่า

นมตำ - หำจิ้ม, นมทิม – หำแทง, นมตำ – หำตะ หรือ นม
ติดหลัง ถึงตำปีเมื่อไหร่ละก็ไม่มีเหลือ (ขอรักที่ไม่สุภาพ)

เขาหมายถึง

- สตรีที่นั่งซ้อนท้ายจักรยานยนต์แล้วกล้านั่งชิดเอาอกไปดัน
ติดหลังของผู้ชายได้นี้ เข้าข่ายที่ภาษาชาวบ้านเขาเรียกขานกันว่า
‘อีไม่เหลือ’ ภาษาลาวก็ว่า ‘อีบ่เหลือ’ ภาษาจีนก็ว่า ‘อีเหลียวเลี้ยว’
ภาษาอังกฤษปนลาวเขาก็ว่า ‘Easy บาย’ เป็นต้น

- ส่วนกรณีที่นั่งมอเตอร์ไซด์ซ้อนสาม ประเภท หนึ่งหญิงสอง
ชาย และหญิงต้องมานั่งหน้าสุดเพราะแฟนคนขับไม่อยากจะให้ชาย
อื่นมาร่วมเบียดอัดดันกัน ‘กูชนคนเดียวก็พอ’ ถ้าเป็นมอเตอร์ไซด์คัน
ผู้ชาย ถังน้ำมันก็ต้องดันปีแน่นอน เป็นตำแหน่งที่.....หญิงคิมิ
ยางอายเขาไม่นั่งกันหรือ.....สิบอกให้

● “อาจารย์ครับ” นักเรียนเคঁถาม “แล้วถ้าเป็นหนึ่งในหญิง สองชาย โดยผู้หญิงนั่งอยู่ตรงกลางล่ะครับ?”

“กะหรี่ นะสิครับ” (ขออภัยตรงไปหน่อย) ทำเอานักเรียนฮา กันครืน เด็กสาวๆ สมัยนี้เขาก็ฟังกันได้หน้าตาเฉยเลยนะ แถมยังกล้าแย้งได้อีกแน่นะ

“หีย...อาจารย์ คนธรรมดาก็มีนะคะ”

“ผู้หญิงดี ๆ ไม่มีใครเคঁกล้าทำหรือก กะหรี่อาชีพส่วนใหญ่ก็ยังไม่กล้าทำเลย เคঁอายุผู้คนนะ นอกจากพวกที่เป็น ‘กะหรี่โดยสันดาน’ เท่านั้นแหละ แม้ไม่ใช่กะหรี่อาชีพ แต่สันดานมันใช่ ยางอายุมันเลยน้อย พวกเราที่เป็นนักเรียนก็ให้สำรวจระวังเอาไว้บ้างนะจ๊ะ

(ยกเว้นกรณีที่เป็นรถครอบครัว หรือเหตุสุดวิสัยอย่างอื่น ๆ นะคะร้านบบบ.....)

แต่เรื่องนี้มิใช่เรื่อง “ไอ้จู้กับจิม” หรือ “ไอ้จิมกับไอ้จู้” แต่อย่างใด ก็ขอเดินเรื่อง **ห้องเรียน – หัวรัก**ต่อไปนะคร้าบแควนๆ

ความเดิมที่ว่า..... ‘สัมผัสใหม่’ ถูกคลิก ก็เกิดอาการระริก ระริวไหวในอก หัวใจเลยตกหล่นตุ๊บอยู่ตรงนั้นตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา..... (แม้ทีแล้วจะหาว่าโม่ ฮีๆ)

ในที่สุด เราก็จำต้องตัดใจถอนากออกมาอย่างอาลัยอาวรณ์
เป็นที่สุด เพราะ**ครูโกสุม**ที่กำลังสอนอยู่ห้อง ค. ท่านเมตตาส่งคน
มาสนทนา**ควายหลงคอก**อย่างเราให้กลับเข้าห้องเรียนนะดี
.....เสียดายแม่ง! (อายเค้าด้วย..555)

เพิ่ญได้มีบทกลอนอยู่สำนวนหนึ่งเพิ่งมาพบเห็น รู้สึก
เข้าท่า มีคติเตือนใจวัยสระรุ่นได้ดีพอควร เลยเอามาเชิญชวนให้
ท่านร่วมทัศนา

ภัยของนักเรียน

เป็นนักเรียนเพียรศึกษาอย่ารัก
ถูกศรปักเรียนไม่ได้อย่างใจหมาย
สมาธิหักเหียนเตียนมลาย
ถึงเรียนได้ก็ไม่ได้เพราะฝึกวน

แต่เตือนกันสักเท่าไรก็ไม่เชื่อ
มันแรงเหลือรักร้ายหลายกระสวน
หลอกพ่อแม่มากมายหลายกระบวน
หน้าขาวนวลใจหยาบดำซ้ำละลาย

การเล่าเรียนเปื้อน่ายคล้ายจะบ้า
ใช้เงินอย่างเทน้ำเทท่าหน้าใจหาย
ไม่เท่าไรใจกระด้างสิ้นยางอาย

หญิงหรือชายเรียนไม่ดีสิ่งนี้เอง

มีสัจจะ ทมะ และขันติ

กตัญญู กตเวที อโยโงฉง

รักพ่อแม่เพื่อนพ้องต้องยำเกรง

เรียนให้เก่งได้ยิ้มแป้นแก่ทุกคน

สรุป : “ความรักทำให้สมรรถนะทางการเรียนลดลง”

เด็ก ๆ อ่านแล้วได้แก้อะไรบ้างอ๊ะปาววาว.....?

อ่านแล้วคิดชีวิตจะพัฒนา

อ่านแล้วเชื่ออาจเป็นเหยื่ออักษรา

หมายเหตุ งานนี้เขียนอย่างครู ไม่ได้เขียนอย่างควาย เด้อ

ประกาศผลสอบไล่ปลายปี(สมัยนั้น สรุปผลแค่ปลายปี

โปะะเซะ ได้ก็คือได้ ตกก็เป็นตก) ปราบกว่า

ห้อง ม.ศ.1 ค. มี 1 คน ที่ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ก. และมีอีก 4 คน
ที่ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข. ดังนี้.-

สอบได้อันดับที่ 1. ค.ญ.จิตรา ได้ 82 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ก.

สอบได้อันดับที่ 2 ค.ช.จิตชัย ได้ 68 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

สอบได้อันดับที่ 3 ค.ช.พหลเดช ได้ 67 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

สอบได้อันดับที่ 4 ค.ช.วีระพงษ์ ได้ 64 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

สอบได้อันดับที่ 5 เด็กชายนิวัติ ได้ 63 % ได้ขึ้นชั้น ม.ศ.2 ข.

ส่วนที่สอบตกต้องซ้ำชั้นยังมีอีกร่วมสิบคน ถ้าเป็นสมัยนี้นะเรอะ ผู้บริหารระดับสูงท่านเอาตาย ในข้อหาทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของโรงเรียน และผู้บริหารจะถูกตำหนิจากหน่วยเหนือ ทำนองไม่มีประสิทธิภาพ บ้านเมืองนี้มันชักจะบ้ากันไปใหญ่แล้ว

ผลที่ตามมาก็คือมีเด็กมัธยมศึกษาตอนต้นอ่านหนังสือไทยไม่ออกก็มีให้เห็นเป็นประจำทุกปี ปีละหลายคน ‘ตราบป’ อย่างนี้จะหาหมาชักตัวมารับผิดชอบก็ไม่มี ...ระบบอัปรีย์เฮงชวย!

แต่เมื่อผลการสอบของเราออกมาสวยหรูตามเป้าเช่นนี้ เราถึงกับชูสองมือร้อง ไชโย! ดีใจอย่างสุด ๆ ความหวังที่แอบวาดไว้คืบโก๊ตเข้ามาเร็ววาววาว.....555.....!

สำหรับเราแล้ว เรื่อง**ความรัก**ถือเป็นเรื่องที่ต้องปกปิด เพราะมันผิดทั้งกฎบ้าน(พ่อแม่ผู้ใหญ่ห้าม) ผิดทั้งกฎโรงเรียน ผิดทั้งกฎสังคม แต่.....มันก็ผิดกฎธรรมชาติด้วยแหละว่า.....

น้ำหมึกเป็นพิษ

หยดหมึกเพื่อการศึกษา ดีกว่าหยดน้ำตาเพื่อความรัก

ปีการศึกษา 2509 เราก็ได้ขึ้นไปเรียนห้อง ม.ศ. 2 ข. บนอาคารไม้สามใจนึก แอบกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

‘คงไม่ต้องแอบ ๆ ซ่อน ๆ มองสาวเป็นอีแอบเหมือนเก่า จะจ้องตาให้รู้ใจ จุนกลืนภายในให้ตรงกันให้จงได้ คอยดู.....’

แต่ครั้นเมื่อเราได้มาเจอสภาพจริงเข้า ที่ไหนด้ายย..ย.....ย.....

‘กลับจ้องมองลำบากมากยิ่งขึ้นกว่าเก่าซะอีก เพราะเพื่อน ๆ ใกล้เคียงย่อมจะสังเกตเห็นแน่ (อายเขาตัวะ) ถ้าเปลอมองซุ่มซาม เพราะอยู่ในที่โล่งแจ้งด้วยกัน(เดี๋ยวจะมีกลิ่นสอດแทรก) จึงสู้อยู่อย่างเดิมไม่ได้ แอบมองได้ร่อยเหาะกว่ากันเขอสส์ เสียขายส์แม่่ง!

ในห้อง ม.ศ. 2 ข. นี้ มีบรรยากาศที่เปลี่ยนไปอย่างมากก็คือ นักเรียนห้องนี้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าห้อง ค.เขอะสส์ การหยอกล้อกระโดดถีบ-เตะกัน ปล้ำไฟด หมดเท่า เข้าสอกก็ไม่มีอีก

แล้ว(คงจะเป็นเพราะวัยที่โตขึ้นด้วยมั้ง) มี**พหลเดช**เพื่อนสนิท
จากห้อง ค.มาอยู่เคียงข้างพอทำให้เราได้อุ่นใจไม่ว่าเหว

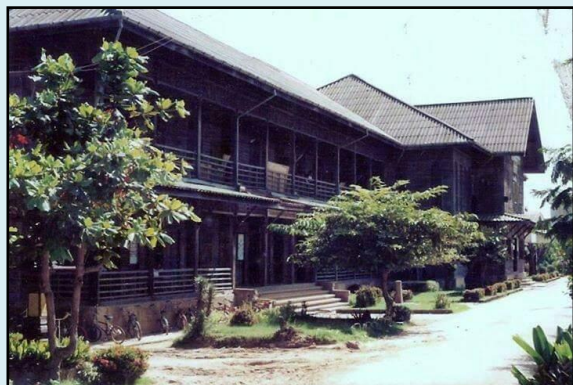
ห้องเรียนที่ว่าได้ขึ้นไปอยู่บนอาคารไม้ถาวรชั้นล่างปีก
ตะวันออกสุด (สมัยนั้นก็มีอาคารถาวรสองชั้นอยู่อาคารเดียวนี้
แหละ) ส่วนโต๊ะเก้าอี้ที่เรานั่งเรียนตั้งอยู่ริมหน้าต่างลำดับที่ 3 จาก
ด้านหน้าคู่กับพหลเดชเพื่อนเลิฟ ถือว่าเป็นตำแหน่งสุดโปรด
เพราะจะคุยหยอกล้อกันมั่งก็พอจะได้ จะตั้งใจเรียนก็ใกล้ชิดครู-
กระดานคำพอเหมาะ ไม่ต้องเจอฝุ่นชอล์กกับฝอยน้ำมันต์(ครู)
ยามแข็ง ๆ เครียด ๆ ก็มองออกนอกหน้าต่างเพื่อผ่อนคลาย
บรรยากาศได้สะดวก

ด้านหน้ามี**ไอ้สง่า** **เส้นเศษ**(เดิมห้อง ก.) ช่างเจรจา
สนุกสนาน จริ่งใจเต็มร้อยหยอกล้อกันมันสระระดี ไอ้นี้เขียน
หนังสือตัวเท่าหม้อแกงแต่ก็สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยดี

กับ**ไอ้หัง**(สุรศักดิ์)ลูกเจ๊กเซ่ง(เจ้าของโรงหนัง + โรงสี) คุย
สนิทกันกับมัน้มากมาก แต่
ไม่เคยได้ดูหนังของมันฟรีเลย
พับผ่า.....

ด้านหลังมี**ไอ้เอ้ม**
(ัญญา จันทพันธ์) ผู้มี

เอ็กซันเหมือนคิงคอง(แต่ก็ไม่ยกกะมีใครกล้าล้อเลียนมันเฮ้ะ)

เป็นนักฟุตบอลหมายเลข 1 ของโรงเรียน(เทียบชั้นมาราโดนา-เมส
 ซึ่ได้เลย) และมีฝีมือเขียนป้ายโฆษณาภาพยนตร์ระดับมืออาชีพ
 ให้กับเจ๊กเซ่ง ฝีมือที่เราพอมีอยู่บ้างในปัจจุบัน ก็มีพื้นฐานมาจาก
 มั่นนี้แหละ ไอ้ฉันชอบหยอกล้อยั่วเย้าว่าเราเป็น ‘ไอ้ไทยโคก’
 เพราะเราพูดสำเนียงลาวไม่แข็งแรง พูดกึ่งลาวกึ่งไทย
 ‘ก็ที่บ้านกูเขาก็พูดสำเนียงอย่างนี้กันนี่หว่า...บักห่ามึงเอ๊ย
’

คนที่นั่งหน้าสุดก็คือ**วิชิต บุญพุด** เรียนเก่งสุดของห้อง
 สุภาพเรียบร้อย และมีความรับผิดชอบสูง จึงได้รับตำแหน่งให้
 เป็นหัวหน้าห้อง (บ้านเดิมอยู่ที่บ้านน้ำปลีก ทางไปยโสธร)

ไอ้สมพงษ์ (เจ๊กสามคิ้ว) พูดคุยสนุกสนาน โดยเฉพาะเรื่อง
 ‘ประสบการณ์กาม’ เขาละ ‘**เจ้าพ่อโลกีย์ + ลามกศาสตร์**’ ตัวจริง
 ขนานแท้และดั้งเดิม เสียขายที่อายุสั้นต้องมาด่วนจากเพื่อน ๆ
 เพียงในอีกไม่กี่ปีต่อมา

ไอ้สุวรรณ นี่แหละชายเมืองสิงห์ประจำห้อง(แต่มีบางคน
 ล้อว่าเป็น ‘**ชายเมืองลิง**’) ว่างเมื่อไหร่เป็นได้ยินเพลงชายเมืองสิงห์
 จาก ‘ชายเมืองลิง’ ลอยวนมาจากด้านหลังห้องทั้งปี

แต่มีอยู่เพลงหนึ่งที่เรแอบชอบใช้ละเมอเพื่อครวญถึง**สาว
 จิน**บ่อยสุด ยังจำเนื้อเพลงได้จนถึงบัดนี้เลยที่ว่า.....

ชาติก่อนเราเคยร่วมเรียงเก็บดอกไม้ร่วมต้น
 แต่ว่าเราสองคนไม่สนใจต่อกบาตรร่วมกัน
 ชาตินี้เราสองเราสองจึงต้องโศกศัลย์
 รักกันชอบกันไม่ได้กันบุญเรานั้นไม่พอ..... ฯลฯ

และไอ้สุวรรณก็ยังเป็นสุดยอดของนักฟุตบอลของโรงเรียน
 อีกด้วยเช่นกัน คู่กับไอ้รังสรรค์ เพื่อนใกล้บ้าน ถ้าเทียบกับ
 ปัจจุบันก็คงจะระดับโรนัลโด, โรนัลดิญโญ, เบคแฮม ซีดาน
 หรือเมสซี่ประมาณนั้นเลย ไม่เชื่อก็ลองไปถามคนอำนาจเจริญยุค
 นั้นดูดี.....55555

เข้าใจว่าไอ้สุวรรณมันคงแอบรักสาวในห้อง ม.ศ. 2 ข. ซัก
 คนเป็นแน่ เลยหวังจะโชว์แม่ไม้เพลงไทย โดยใช้เสียงเพลงเป็น
 สื่อกระมัง แต่ถ้าเป็นจงจิตย์ของกูละก็ กูคงต้องลงทุนไปฝึกร้อง
 เพลงและเตะบอลแข่งกับมันเป็นแน่ แต่มันก็อุปได้ได้มิดชิดดี
 เหลือเกิน เลยไม่รู้ว่ามันแอบชอบสาวคนไหนกันแน่

ส่วนสาวๆ ห้อง ม.ศ. 2 ข. แล้วไม่อยากจะเซด(said)เลย
 ล้วนแล้วแต่สวย ๆ เพียบ! เช่น จงจิตย์(คนนี้สุดสวยอะ) สมพิณ,
 มะลิ, ยุพเรศ และอีก 5 แมลงวรรณ คือ ปิยวรรณ, จวีวรรณ, จารุ
 วรรณ, อรวรรณ และไอ้สุวรรณ 555

สงกะสัย ก่อนที่จะพิจารณาให้สิทธิ์สมัครเข้าเรียนคงต้อง
 ผ่านการประกวดด้านความงามกันก่อนด้วยกระมัง เราเลยรู้สึก

เหมือนอยู่ท่ามกลางดงแมลงวันเอ๊ย...ดงบุปผชาติที่คารดาษ จึงถูก
โรคถูกโผล่กับเราเป๊ะ555

ส่งผลให้เราต้องเป็นโรคภูมิแพ้(ความสวย)เรื้อรังมาจนถึง
ปัจจุบันเรยยยยแหละ.....อะแฮ่ม!

เพราะฉะนั้น เผลอแป๊บเดียวเราก็เลยผลิตเพลินเจริญอารมณ์
สนุกสนานกับบรรยากาศใหม่ไปอีกแบบของห้องนี้ จนลืมเลือน
เพื่อนเก่าชาวห้อง ค.อย่างไม่ได้ตั้งใจ

มี **Dirty Joke** (ตลกสัปดน) อยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าไม่ได้เล่าให้
ท่านผู้อ่านฟัง ผู้เขียนคงต้องชักแห้งๆ ขาดใจตายแน่ ขอบอก ะ

มีอยู่วันหนึ่ง เราได้มีโอกาสไปนั่งคุยกับไอ้ประธาน(อาราม
บอย – เด็กวัด)อยู่กลางห้อง ด้านหลังมีสาว**ยุพเรศ**(นามสมมุติ)
นั่งคุยกับใครก็ลืมไปแล้ว(ก็ตั้งห้าสิบกว่าปีแล้วนี่นา)

ยุพเรศนี่แกทั้งสวยทั้งอวบอิม บะละหิม เปล่งปลั่ง และแต่ง
ตั้งเป็นสาวก่อนใครเพื่อน มีอริยาศัยดีไมตรีเยี่ยมและก๊กล้ำหยอก
ล้อกับเพื่อน ๆ ผู้ชายมากกว่าผู้หญิงในห้องคนอื่น ๆ ก็เลยดูคล้าย
จะแก่นแก้วเอาการไปบ้าง

ขณะที่ทั้งห้องกำลังนั่งจดงานวิชาวิทยาศาสตร์(ของ อ.เฉลิม)
ตามคำอ่านของไอ้วิชิต

“ซิคซัย ะ” ยุพเรศสะกิดหลังและยื่นหน้ามากระซิบ (เพื่อ
ไม่ให้เสียงดังรบกวนคนอื่นนะ)

“หือ ว่าไง?” เราหันกลับไปเจรจา

“ปากกามีหมึกม้วย ขอหมึกหน่อย” สมัยนั้นส่วนใหญ่ยังนิยมใช้ปากกาหมึกซึมกันอยู่ ต้องสูบเติมน้ำหมึกมาจากขวดที่บ้าน ถ้าเปลือกลืมสูบและมาหมดที่ห้องเรียนก็ต้องขอหยคน้ำหมึกจากปากกาของเพื่อนเป็นการแก้ขัด

“ไม่มี ถ้าม^๑ประธานลองดูดี” เราก็โบายไปทางไอ้ประธาน

“ประธานฯ มีหมึกม้วย ขอหน่อย” ยูพเรศก็ไปถามเร่ง เพราะเกรงจะจอตอไม่ทันเพื่อน ๆ

“ไม่มีหรือก” แล้วมันก็หันกลับมา ตั้งท่าเตรียมจะจอตตามคำอ่านต่อ

เราเห็นเขาหุนอวบอิม เต่งตึงก็จึงอดเพลอคิดสัปคนไม่ได้ เลยเอียงข้างไปยิ้ม ๆ กระซิบบอกไอ้ธานหวังจะส่งบทให้มันเล่นต่อ

“มีแต่หมึกขาว เอามั้ย ?” เราแอบกระซิบบอกไอ้ประธาน

‘หมึกขาว’ วัยรุ่นในสมัยนั้น เขาหมายถึง ‘น้ำอสุจิ’ รู้กันในหมู่ผู้ชาย ส่วนผู้หญิงไม่แน่ใจว่าจะรู้หรือไม่ (ส่วนหมึกขาว-Liquid ที่ใช้ลบคำผิดอย่างปัจจุบันนี้ สมัยนั้นยังไม่มีกันหรือก)

ไอ้ธานแม้จะเป็นเด็กวัด แต่อาจเป็นเพราะชอบไปนั่งใกล้ชิดกับไอ้เจ็กสามคิ้วจอมลามกศาสตร์ เลยซึมซับนิสัยมาได้เยอะ จึงหัวไวเข้าใจเร็ว มันนึกจำหันกลับไปยิ้ม ๆ พร้อมกับเอ่ยแบบยิ้มมีเลศนัยกับสาวยูพเรศว่า

“เอาหมึกอะไร ?”

“หมึกน้ำเงิน”

“หมึกน้ำเงินไม่มี มีแต่ ‘หมึกขาว’ เอามั้ย” แล้วมันก็
หัวเราะร่วน ส่วนเราขนลุกชู! ไอ้ฮีบฮาย.....เสือกพูดจริง
“เออ ถ้ามีก็เอา” ฝ่ายสาวก็ตอบแบบไม่ลดละ ขณะที่เธอทำ
สีหน้าเง้ง ๆ หัวเราะเช่อ ๆ ตาม

เรารู้สึกประหลาดใจกับไอ้ประธานอย่างมหันต์ ‘ไม่รู้มัน
กล้าพูดไปได้ยังงี้’ ยังเคราะห์ดีที่เขาไม่ด่ากลับเข้าให้ก็บุญโข
แล้ว...ไอ้ฮีบฮาย

แต่พอล่วงเข้าปลายปียุทธศ ก็เริ่มมีอาการผอม เหลืองซีด
เซียวลงไป ขริบและซึมมากขึ้น ไม่อวบอ้วนเปล่งปลั่งร่าเริง
เหมือนเดิมโดยที่ทุกคนก็ไม่ทราบสาเหตุ(หรือทราบแต่ก็เงิบๆ
กัน) เราก็ได้แต่แอบเป็นห่วงกังวลเธอแบบเงิบ ๆ

แต่เมื่อได้ผ่านโลกผ่านชีวิตมาจนถึงปัจจุบันเราจึงเข้าใจได้
ข้อสรุปประมาณเอาว่า เธอคงจะเรียวร่ากับรักคุณแมลงเริงแสงไฟ
สุดท้ายเพราะความอ่อนหัดเธอจึงพลาดท่าเสียที และ.....เสียฟรี

เสียน้ำตาแล้วได้สติก็ไม่เสียที เสียน้ำตาฟรีๆ นี่แยจ้ง

จึงอยากเตือนพวก ‘วัยรุ่นนุ่รัก’ ยุคปัจจุบันทั้งหลายให้พึง
สังวรณเอาไว้ อย่างที่เพลงของชาย เมืองสิงห์ เขาร้องไว้(เมื่อห้า
สิบกว่าปี)ที่ว่า

อยากจะเตือนเพื่อนเราที่โง่เขลาลืมตัวเห็นกงจักรเป็น
ดอกบัวจึงหลงเมามัวลืมตัวจนสิ้น

หรือของฝน ธนพร ในตอนที่ว่า

ต้องผิดหวังเสียน้ำตา กว่าจะรู้คุณค่าคำสอนแม่ เป็นต้น

โดยเฉพาะสาว ๆ ก็อย่าเผลอใจไปเสรีทางเพศกับใครเขานัก
เลยนะ มิแต่จะเปลืองตัวเปลืองหัวใจและไม่คุ้มค่าเสียอย่างสุด ๆ
สังคมชายไทยเรื่องหยิ่งเงี้ยเขาก็ยังถือกันอยู่นะที่ว่า

“หญิงสาวมีราศี เหมือนโสเภณีมีดาว”

ไม่มีไอ้หนุ่มหน้าไหนที่เขาอยากได้หญิงสาวมือสองประเภท
‘ของเหลือเพื่อเลือก’ หรือ **เศษเนื้อเหลือเดน** และ **พวกไหปลาแดก**
แตกก่อนแต่ง’ หรือ....สืบทอดให้

ส่วนพวกสาว ๆ ที่กล้าหาญชาญชัยร่ำเข้าหาเสนอ ‘สินค้าติด
ตัว’ โดยตามตื้อจิบหนุ่ม ๆ ก่อนนะ ผู้ชายเขาก็ชอบเหมือนกันนะ
ถ้าจะแค่ ‘ลองเล่น ๆ’ ดึกว่าไปหา ‘คุณตัว’ ต้อง เปลืองตั้งค์ แถม
ยังเสี่ยงได้โรคเป็นของสมนาคุณกลับมาซะอีก

แต่ถ้าจะหวังความจริงจัง – จริงใจจากชายล่ะก็.....ยากส์

นอกจากจะไปเจอ **ไอ้หนุ่มหน่อมแน้ม** ประเภท สมองหมาปัญญา
ควาย เท่านั้นแหละ สุดท้ายก็ต้องหอบลูกเที่ยวไปตู่หาคนเป็นพ่อ
อีกตะหาก บางรายถึงกับต้องลงทุนเสี่ยงตรวจดีเอ็นเอแล้วก็หน้า
แตกกลับมาที่เคยเป็นข่าวฉาวกระฉ่อนเมืองมาเร็วว.....มี
แต่เสียกับเสีย

เชื่อ ‘อาจารย์ชิง’ เก๊อะ.....ขอบอก ๆ
 แต่ถ้าไม่อยากเชื่อเพราะกลัวอคแซบ....กะแล้วแต่เคื้อ อี
 นางน้อยหอยดี

“กำลังใจ” แม้ไม่มีราคา แต่ก็มีคุณค่ามหาศาลแก่ผู้รับ

“You ought to try were you to young”

ระยะนี้ **เฮียงงา**(พี่เจ็ด ส่วนเราคนสุดท้ายท้องน้องแปด) ได้มา
 พักอาศัยอยู่ด้วยกันกับเราที่อำนาจอเจริญ เพื่อรอหางานทำ และ
 เป็นระยะที่หลานคนที่ 3 (ต้น) กำลังเบเบาะ หญิงคนรับใช้ก็ดันผ่า
 มาลาออกไปซะนี่ ผ่าอ้อม-ผ่าจีเยอะเยะ พี่แต่วก็ต้องลำบากมา
 จัดการซักเอง

เมื่อเฮียงงามา มันก็เลยอาสารับไปจัดการ
 ซักล้างให้อยู่นานหลายเดือน เราจะได้แต่นึก
 อัจฉริยะใจในสามัญสำนึกและอุปนิสัยอัน
 คงงามของพี่ชายยิ่งนัก

“ทำไมมึงกล้าทำวะ ?” พี่น้องติดๆ กันบ้านเราก็เว้ากันแบบ
 นี้แหละ (ท่านผู้อ่านอย่าถือสาเคื้อ.....)

เราได้ถามพี่ชายระหว่างที่ไปช่วยตักน้ำขึ้นจากบ่อเพื่อให้ พี่ชายใช้ชักล่างได้สะดวก มันตอบว่า

“จะเป็นไรไป มากินอยู่บ้านเขา ยามลำบากจำเป็นก็ต้อง ช่วยกัน”

“มึงไม่เหม็นรีไรง จี๋เยี้ยวเรียราดเต็มไปหมด อ้วกด้วย” เราก็ ถามไปตามประสาเด็ก

“มันจำเป็นนี่หว่า.....” เอียงก้มหน้าก้มตาชักไปด้วย ค่อยๆ ไปด้วย

ไม่เพียงแต่งานนี้เท่านั้น ต่อ ๆ มาเมื่อถึงระยะใกล้จะสอบ งานบ้านอื่น ๆ ที่เป็นหน้าที่ของเรา(ก่อไฟ หุงข้าว ภูบ้าน ตักน้ำ รด น้ำต้นไม้ เลี้ยงเป็ดไก่) พี่ชายคนนี้ก็มึนน้ำใจรับอาสาแบ่งเบาหามา เอาไปทำเองเกือบหมดโดยพี่ชายบอกว่า

“ใกล้สอบแล้ว มึงทำการบ้าน-อ่านหนังสือไป”

เราจึงรู้สึกซาบซึ้ง รัก และศรัทธาในน้ำใจพี่ชายคนนี้จริง ๆ ถ้าเป็นตนเอง คงต้องถูกบอกถูกสั่งให้ทำละมั้ง จึงจะได้ทำ คนเรานี้ช่างมี sense(Common Sense – สามัญสำนึก) ที่ต่าง ระดับกันจริง ๆ

คนที่มิเช้นส์ดี ชีวิตก็จะเจริญก้าวหน้า มีความผาสุก คนที่ เซนส์ต่ำ(Sense Less)จะไม่ค่อยสำนึกในหน้าที่ ไม่ค่อยรับรู้การ ควร-ไม่ควร เอาแต่ความสนุก สะดวก สบาย จึงมักมีส้นดานเกียจ

คร้าน เห็นแก่ตัว ใจเก่งและอยู่ไปวัน ๆ เท่านั้น อย่างที่หลวงพ่อบิณฑาโต ท่านสอนไว้ว่า

ทำตัวถูกต้องเป็นมงคลแก่ชีวิต

ทำตัวผิดผิดชีวิตอัปมงคล

(สอนเขานะพอได้ แต่ตัวเองก็ไม่เท่าไรหรอกนะครับ)

อีกไม่นานต่อมา เขียงาก็มีอันต้องลาจากเราไป เพราะได้งานทำที่อุตะเถา ฐานทัพบินของสหรัฐอเมริกาในเมืองไทยที่สัทหีบ(สมัยสงครามเวียดนาม – ปี 2509)

ก่อนจะลาคราจะจากไป เขียงาก็ยังได้ให้คำมั่นสัญญาเพื่อเป็นกำลังใจให้กับเราไว้ว่า

“มึงต้องตั้งใจเรียนและขยันให้มากๆ นะ ถ้ามึงสอบจบ ม.ศ. 3 ได้ 70 % ขึ้นไป กูจะอาสาส่งมึงเรียนต่อที่กรุงเทพฯ เอง ทำให้ได้นะ”

(เราเข้าใจเอาเองว่า นอกเหนือจากความหวังดีมีน้ำใจของพี่ชายคนนี้ ก็คือเขียงาหวังจะทำดีชดใช้ **“หนี้บาป”** ที่ตนได้ทำไว้กับพี่ชายคนโตที่อุทิศส่ให้เสียให้เรียนแล้วก็ไม่ตั้งใจเรียนทำให้ล้มเหลวด้วยมั้ง)

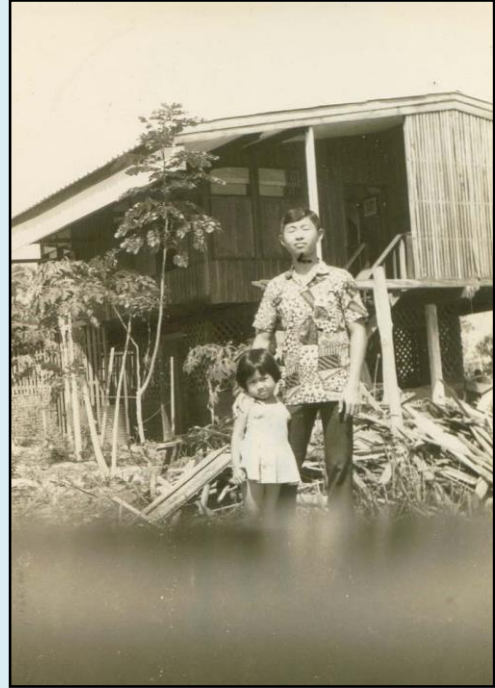
แล้วเขียงายังแอบเขียนคติเตือนใจใส่แผ่นคั่นหน้ากระดานแทรกคั่นไว้ในหนังสือเรียนวิทยาศาสตร์เล่มหนาของเราไว้ว่า

“You ought to try were you to young”

(เมื่อยามเยาว์วัย ควรเฝฝพยายาม – แปลคั่น ๆ เออนะ)

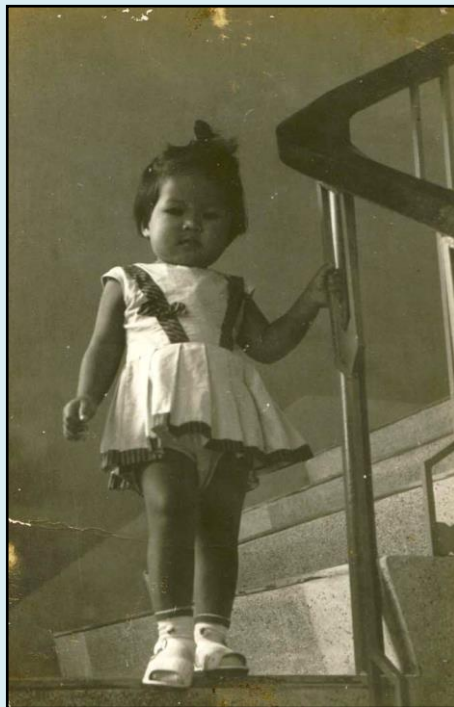

**
 **
 **
 **
 **
 **
 **
 **

จากซ้าย เต๋(4) แม่ว(1) ม่าว(2) ตั๊น(3)

ม่าว

แม่ว

“สัจธรรมจาก....อี”

หมาเล็กกินข้าวไม่ได้ฉันใด

ข้าราชการและนักการเมืองไทยก็เล็กคอรับชั้นไม่ได้ฉันนั้น

หลังจากพี่ชายจากไป ภาระหน้าที่ทั้งหมดก็ตกมาเป็นของ
เราเช่นเดิม เริ่มตั้งแต่ตีห้าก็ต้องตื่นขึ้นมาก่อไฟ(เตาถ่าน)หุงข้าว
ทั้งข้าวเหนียว และข้าวเจ้าเลยนะ ระหว่างที่ข้าวยังไม่สุกก็ต้อง
กวาดบ้านถูบ้านไปพลาง ๆ

เสร็จงานบนบ้านก็ไปตักน้ำจากบ่อในสวนข้างบ้านขึ้นบน
บ้าน(เรือนยกสูงใต้ถุนโล่ง)ใส่ห้องน้ำสองถังยางมะตอย กับอีก
หนึ่งโอ่งตรงหน้าบ้านไว้ใช้ทำครัว แล้วก็หาบใส่ห้องส้วม,
รดน้ำต้นไม้, ผสมอาหารให้เป็ดไก่ที่เลี้ยงไว้ราวสี่สิบตัว

เสร็จจากนั้นก็ล้างมือไม้เนื้อตัวให้สะอาดแล้วก็มาช่วยอุ้ม
ดูแลหลานวัยทารก เพื่อพี่สะใภ้จะได้มาทำกับข้าว กินข้าวเสร็จก็
ต้องรีบแต่งตัวขึ้นรถจักรยานไปโรงเรียน(ระยะทางราว 2 ก.ม.)

ตกเย็นก็กลับบ้านมาหาน้ำเหมือนเก่า รดน้ำต้นไม้ ให้
อาหารเปิดไก่ และอุ้มหลานเหมือนเดิม กระทั่งเกือบมืดค่ำจึง
ได้มาส่งมอบหลานและกินข้าว ล้างถ้วยจาน หม้อ มีด ครก
กระทะ แล้วก็ต้อง แซ่(หมัก)ข้าวเหนียว ถ้าค่ำวันไหนลืมหมัก
รุ่งขึ้นยายและญาติที่คอยข้าวเหนียวก็คงจะสรรเสริญกันพริ้ม!
เพราะต้องอดจำข้าวเหนียวอะดิ 5 5 5.....

แม้เราจะมีนิสัยขี้ลืม(อย่างร้ายกาจ) แต่เรื่องนี้ก็ไม่เคย
ก่อให้เกิดปัญหา แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกลับไหลไปเป็นอีกเรื่องที่ทำ
ความอับอายขายหน้าให้แก่ข้าพเจ้าอย่างยิ่ง *ลองติดตามดูอีกทีดี*

ดึกดื่นคืนหนึ่งในฤดูฝนที่กำลังพริ้วน้ำเย็น เราเกิดอาการ
สะดุ้งตื่นเพราะปวดอึอย่างแรง ห้องส้วมหรือที่ดันผ้าไปตั้งอยู่กับ
พื้นดินข้างล่างท้ายสวนโน่น(บ้านชั้นเดียวยกพื้นสูง) ห่างจากตัว
บ้านออกไปร่วม ยี่สิบเมตรเห็นจะได้ มีดติดตื้อ ต้องเดินฝ่าสายฝน
บนพื้นดินที่แฉะแฉะ แฉะต้องเลี้ยวกล่าวทางไปจนถึงห้องส้วมอีก
โน่นจึงจะมีสวิตไฟให้กดสว่าง

‘ลองคิดดูดี’ สุนัขที่ไหนดจะอยากมีอารมณ์ไป ยิ่งแต่เป็นคนขี้
กลัวอีกต่างหาก’ เราคิด

เราสูทนนั่งลงเลตรองอยู่จนกระทั่งจี้จะหลุดก้นลั่นทะลักตุ๊ด
เลยตัดสินใจในวินาทีนั้นย่อออกไปเอากระป๋องนมข้นหวานที่
ว่าง ๆ แฉะหน้าห้องนอนนั้นแหละ ตีต่างว่าเป็นกระโถน แต่ด้วย

ที่เป็นวัยกำลังเจริญเติบโตกินมาก จี๋ก็เลยมาก อัดซะสามกระป๋องเต็มพิกัด

เมื่อจบฝากระป๋องปิดแล้ว(กระป๋องก็อุ่นๆ แฮะ) เราก็แอบซุ่มไปหย่อนทิ้งลงใต้ถุน(บ้านยกสูง) ตรงมุมหลังที่ห่างผู้คนพอจะเร็นลับ เสร็จสรรพก็กลับมาอนต่ออย่างโล่งอกเลยอะ.....ไชโย!

รุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ อาจารย์ต้อง(พรรณี) เพื่อนสนิทพี่แต้ว ท่านเกิดมีธุระต้องมาหาพี่แต้วแต่เช้าตะโกนเรียกเหวก ๆ อยู่หน้าประตูรั้วบ้าน

“แต้ว แต้ว อยู่มั๊ย”

จากนั้นก็ถือวิสาสะเปิดประตูรั้วเข้ามาตามปกติ แล้วก็เห็น **อีน้า** **อ้อย** (หมาอัลเซเชียนสีน้ำตาลตัวใหญ่) ที่พี่ชายมอบหมายให้เราดูแลเลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน กำลังก้มเอาปากมุดเลียกินจี๋ในกระป๋องอยู่ริมรั้วแผล็บ ๆ อย่างเอร็ดอาหย่อยไกล่ ๆ กับประตูรั้วที่อาจารย์ต้องกำลังเปิดจะเข้ามาพอดี ปากก็เปรอะเลอะไปด้วยจี๋เหลืองอร่าม กลิ่นหรือก็กำลังคละคลุ้งจุ้งใจอย่างสุด ๆ!

เมื่อ **อ้อย** เห็นคนที่คุ้นเคยเข้ามา มันก็เงยหน้าเอาปากมอม ๆ มาตามดมกลิ่นกายครูต้องไกล่ ๆ ส่งเสียงจืดๆ จ้าดๆ ทักทายจะชวนให้ร่วมวงไพบูลย์มหาเอเชียบูรพาปาร์ตี้อย่างมีน้ำใจ เพราะยังเหลืออีกหลายกระป๋องแน่ะ อ้อยคงกระซิบบอกแถว.....

‘เป็นสุดยอดแห่งอาหารชั้นเยี่ยมเรยยยนะคะ’

“ ต่าย ออ้ยกินจี่! ”

ครูต้องคงตะลึงงัน(เซ่อแตกส์) คาดไม่ถึงว่าหมาฝรั่งพันธุ์ดี มีสกุลจะชอบกินจี่เหมือนหมาไทย ‘โฮ้โฮ.....เหลือเชื่อ!’

แล้วครูต้องก็เอามือปิดปากและจมูกวิ่งหนีการเชิญชวน (อย่างเสียมารยาท) ขึ้นไปบนบ้าน ทำท่าโก่งคองอตัวพะอืดพะอม ผสมจะอ้วก !

“เป็นอีหยังล่ะเจ้า ?” ยาย(แม่พี่แต้ว)ถาม “เฮ็ดคือคนแพ่ท้อง แพ่(แพ่ท้องแพ่)” พุดไปก็หัวเราะไปเพราะนึกจำในอาการของ ครูต้อง

สักครู่พออาการค่อยสงบจากจะอาเจียน ครูต้องแกจึงเริ่มเปิด ปากเล่าเหตุการณ์ที่เพิ่งพานพบออกมาได้ พอแกเริ่มเล่า เราก็ปล้น นึกถึง**วีร(ย่า)กรรม**ที่เราเพิ่งทำเมื่อคืนนี้ได้ สองเท้าไวเท่า ความคิด จึงรีบซัดซ้ายหลบฉากชะแว็บหนีลงมาข้างล่าง มาจัดการ กับอีนั่งหมาตัวดี ฮืม.....!

‘ทำให้กูขายจี่หน้า เสียวรดไปหมด’ เรานึกโมโห

‘นั่งหมาปรต !.....ซื้อเนื้ออย่างดีมาต้มให้กิน หน้อย.... เสือก ไม่อยากกิน เล่นตัว ทำเป็นเมิน’ เราพรุสวาทเบา ๆ กลัวคนเขาจะ ได้ยิน.....อายเขาตัวะ..... อาฮิ ๆ ๆ

“ทีจี่ในกระป๋องแพ็คไว้อย่างดี ทิ้งอย่างมิดชิด เสือกตามไป เห็น คาบออกมามุดเลียแผล็บ ๆ อย่างเอร็ดอรรอยโซ้วเลยเชียวะ”

เราจึงก้มเก็บเศษไม้แถว ๆ นั้นขว้างไถ่มันไปด้วยความหุดหิด !

“ไม่รักษาหน้าตาวงศ์ตระกูลของหมาฝรั่งมั่งเลย อูย !” เรา
อูยไถ่ตามหลังเพราะเหม็นระเบิดจริง ๆ ! (จี๋ของตัวเองแท้ ๆ
ทำไมยังจะเหม็นรุนแรงได้ตั้งขนาดนั้น.....?)

ปัญหาสำคัญสำหรับเราตอนนี้ก็คือมันทำให้**ความลับ**อันน่า
อับอายจะถูกเปิดโปง ให้ขายจี๋หน้าประชาจีนะดี แหม ! คาดไม่
ถึงเลยว่าหมาฝรั่งจะรับประทานจี๋ได้เหมือนหมาไทย ใ้อห...เพ็ง
ถึง**บางพoman(อ้อ)**วันนี้เอง

ทำให้เราได้เกิดข้อสรุปอันเป็น ‘สัจธรรม’ โดยไม่ต้อง
ช.ต.พ.(ซึ่งต้องพิสูจน์) ดังนี้

ขึ้นชื่อว่า ‘หมา’ ก็ต้องเป็นหมาวันยังค่ำ ! จะหมาชาติไหน
สายพันธุ์ใด เลี้ยงเลิศเลอเพอร์เฟค(perfect-สมบูรณ์, ดีพร้อม)
เพียงใดก็ตาม ถ้าเจอจี๋ล่ะก็ ร้อยบาทเอาจี๋เรากระป๋องเดียว
รับรอง ฟาดเรียบ !

“ ท่านผู้อ่านกล้าพนันกับผมมั้ยล่ะ ? ร้อยบาทเอาจี๋กระผม
กระป๋องเดียว “ ผมท้าเลยมะ

“ลองเอาอาหารที่มันชอบที่สุด ตั้งประชันกับจี๋ ดูดิ
รับประกัน มันฟาดจี๋ก่อนล้านเปอร์เซ็นต์แน่นอน ได้แอบสังเกต
และทดลองมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ววาวว.....555”

“เชื่อไอ้ชิงเฮอะ ! ชัวร์ปาดส์ !”

ผลสุดท้าย เราก็ต้องรีบหอบเอากระป๋องทองคำ(เหลว)ที่ เหลือทั้งหมดออกเดินทางไปถึงให้ห่างสุดชั่วโลก แถมยังถูกยบาย ว่ากระทบเป็นออร์เคิร์ฟ และมีอีกหลายคนที่ได้หัวเราะเยาะหยัน เราให้เราได้อายต่อไปอีกนานหลายวันเลยแหละ

กรรมเวรจริงจริงงงงง.....พับผ้า!

“ทุกวันนี้ ไอ้หน้าไหนที่มันบอกจะเลิก สุรา เลิกเจ้าชู้ เลิก เล่นพนันตามสันดานที่มันเคยมีเคยเป็น ก็อย่ารีบไปเปลอเชื่อ มันคือ เพราะผู้เขียนยังไม่เห็นมีไอ้หน้าไหนเลิกได้จริง ๆ ชัก คนวะ(ยกเว้นคนโกสัตาย) ดูอย่างไอ้ผู้เพื่อนเลิฟเรดิ ที่มันบอก กะเราเอง ด้วยความมีน้ำโหว่า

“ไอ้ชัย มึงคอยดูนะ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปกูจะเลิกซื้อห่วย เด็ดขาดแม่งเลย!” มันหมายถึงห่วยใต้ดินนะ

เนื่องจากโมโหตำรวจที่พวกมันบังอาจพากันเข้ามาจับกุม กลุ่มครูที่ซื้อ-ขายห่วยถึงในโรงเรียน ด้วยว่าก็เป็นข้าราชการ ด้วยกันแท้ ๆ

“ตำรวจก็ใช่ว่าจะไม่ซื้อ หรือไม่เล่นการพนันซะที่ไหน” ครู อีกคนออกความเห็น

“เปลอ ๆ จะหนักกว่าพวกครูเราซะอีก” แล้วครูอีกคนก็หัน มากระซิบ

“ว่าง ๆ แวบไปดูแถว ๆ บ้านพักตำรวจหลังโรงพักคูสี บางวันมีตั้งไม่รู้กี่วง”

“เขาเล่นอะไรกัน” อีกคนสะหรั่งถาม

“ก็ทั้งไฟ ทั้งไฮโลนั่นแหละ”

“มันเกินปาย!” อีกคนสบถ “ไอ้ห่า...พวกมันกะครูเราใคร สะอาดใครโสโครกกว่ากันวะ”

ในช่วงปี 2545 – 2546 ที่มีปัญหาเรื่องเสีย ๆ ของตำรวจ ออกมามากมาย ตั้งแต่เรื่องบ่อนเถื่อน การเก็บสารพัด่วย และที่ นายชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์ เจ้าพ่ออ่างอบนวด ออกมาแฉตอบโต้จน หมดเปลือก กระทั่งนายกรัฐมนตรีทักษิณ ต้องออกมาให้ สัมภาษณ์ตำหนิตำรวจเพิ่มเอาว่า

“เรื่องเสีย ๆ ของกรมตำรวจระยะนี้มีออกมามากมาย สังคม หน่วยอื่น ๆ เขาพัฒนาไปได้ไกลแล้ว แต่ตำรวจยังไม่ยอมปรับตัว ตาม วันนี้รัฐบาลต้องนำเอาวิกฤตขึ้นมาเป็นโอกาส ให้เป็นนาฬิกาทองของการปรับปรุงแก้ไขสถาบันตำรวจ.....” ไปค้นดู ย้อนหลังก็ยังได้(ถ้าไม่เชื่อ)

ท่านนายกทักษิณพูดได้ดี แต่ก็รู้สึกละอายแต่พูดและไม่เอาจริง เพราะหลังจากนั้นมาเรื่องเกือบทุกเรื่องที่เป็นประเด็นปัญหาของ ตำรวจก็มักจะเจียบหายกลายเป็นคลื่นกระทบฝั่ง ท่านเจตนา ปลอ่ยให้กาลเวลาสลายสถานการณ์ซะมากกว่า ไม่กล้าแตะจริง ๆ

จ้ง ๆ อะไรหรอก ด้วยหวังจะใช้พลังตำรวจไว้เป็นเครื่องมือ
สนับสนุนพลังทางการเมืองของตนมากกว่า(ผมคาดเอานะ)
(และในอีกหลายปีต่อมาผลก็เป็นอย่างที่ผมว่าจริง ๆ อ๊ิบอ้าย
เอ๊ย.....)

หลายสื่อก็ดูเหมือนจะถูกอิทธิพล(เงิน+อำนาจ)ครอบงำและ
สมยอมตามไปด้วย เพราะไม่มีหน้าไหนกล้าออกมาขุดคุ้ยพื้น
ความหลังเพื่อกดดันท่านนายกฯให้เร่งกระทำตามในสิ่งที่ท่านได้
พูดเอาไว้เลย

ผิดหวัง ผิดหวังส์

Double Standard ที่เขาว่า ๆ กันมันก็เป็นอย่างนี้เอง

“จะว่ากันไป พวกองค์กรครูเราก็ไม่ค่อยมีศักดิ์ศรีด้วยแหละ
ปล่อยให้เขาย่ำยอยู่ได้” เสียงบ่นจากอีกบางคนถึงความไม่มีUnity
แห่งสถาบันครู

“ผู้หลักผู้ใหญ่ของพวกเราไม่รู้เขามัวทำอะไรกันอยู่ จึง
ได้แต่ปล่อยให้ข้าราชการครูในสังกัดตนถูกคนหน่วยอื่นเข้าข่มเหง
รังแกย่ำยีเป็นประจำ”

เมื่อกลางเดือนกุมภาพันธ์ 2544 หนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวพาด
หัวหน้าหนึ่งว่า ข้าราชการครู ชี 6 ถูกตำรวจชั้นประทวนรุมย่ำ
น่วม ฐานไม่ยกมือไหว้ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นที่เดินเข้ามาใน
ร้านอาหารด้วยกันกับพวกตน กรรมเวร ! (ทำให้ไปสืบค้นดู
ย้อนหลังได้เลย)

ลองเป็นคนของสายทหาร สายยุติธรรม สายแพทย์เขาถูกรังแกยังงี้ดูซิ ได้เรื่องแน่ ! ไม่มีรายการตีกินฟรี ๆ ยังงี้หรือกหัวหน้าองค์กรเขาไม่ยอมแน่

แต่อย่างไรก็ตาม อีกไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ไอ้ฮู้ก็เพลอโผล่มาเล่าว่า ‘เกือบถูกห่วย’ ให้เราฟัง

“ไอ้ฮู้เฮ้ย กูช่วยชิบหายเลย เจ็บึง เขามาบอกกูให้ซื้อ 267 กูไม่ได้ซื้อ คั้นผ่าไปซื้อแต่ตัวอื่นตามไอ้เหม่ม เงินหมื่นเลยหายวับไปกับตา เสียขายจริงจึ้ง ไอ้เห.....”

“ก็ไหนมึงว่าจะเลิกซื้อ ?” เราก็พูดทวนย้อนหลังคักคอมันไป

ไอ้ฮู้ชะงักนิดหน่อยคงเพราะเพ็งนึกขึ้นได้ ด้วยปฏิภาณไหวพริบอันว่องไว มันก็ยื่นหน้ามาพูดเรื่องหมากินจีที่เราเคยเล่าให้มันฟังไว้แล้ว มันบอกว่า

“มึงเคยเห็นหมากินจีมัย ” มันเน้นหนักแน่น “หมากินจีนะมึงเคยเห็นมัย”

ไอ้เห.....สรุปแล้ว ไอ้ฮู้เพื่อนเลิฟมันก็อดเล่นห่วยไม่ค้ายยยย.....ไอ้ฮู้บ๊าย...!!!

หมาเลิกกินจีไม่ได้ฉันใด ตำรวจไทยก็เลิกกินส่วยไม่ได้ฉันนั้น
หมาเลิกกินจีไม่ได้ฉันใด ข้าราชการและนักการเมืองไทยก็
เลิกคอร์รัปชั่นไม่ได้ฉันนั้น

(ผู้เขียนมิได้มีเจตนาจะสร้างปมขัดแย้ง แต่มุ่งแสดงถึงจะ
 แห่งปมปัญหาสังคม เพื่อจะได้เกิดความตระหนัก และร่วมคิด
 ช่วยกันปรับปรุงแก้ไขปัญหาร่วมกันของสังคมเสียที เสียเวลาดี ๆ
 ของประเทศชาติมากเกินไปตั้งนานแล้ว)

สรุป **สังคมทรมานเพราะผู้นำ.....เลว !**

ฉุน(คลื่น)ใจ

โชคกลัวคนกล้า ทว่าโหดร้ายต่อคนขลาด

แม้ว่าชีวิตประจำวันของเราช่วงนั้นจะทำงานชก ๆ และก็มี
มานะเรียนจนแทบจะไม่มีเวลาว่าง แต่.... ‘หัวใจ’ เจ้ากรรม มันยัง
ทำซ่าไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอยู่ต่อไปอีก

‘ตามองดาว เพ้าติดดิน เหมือนทักษิณพูดเป๊าะเลย’ (ช่วงที่แต่ง
2544 ทักษิณกำลังฟีเวอร์มั้ง)

หวังแต่จะสอยดาว-สาวเดือน สาวข้างบ้านชื่อมะลิ เรียน
ห้องเดียวกันก็ไม่ได้คิดจะมองชะด้วย ไม่เคยตักน้ำใส่กะโหลก
ชะโงกดูเงาของตัวเองเอาซะเลย กรรมเวรจริง ๆ ใ้อัจฉัยเอ๋ย !

ตามวิธีการชิงความได้เปรียบของการแข่งขันทุกประเภทนั้น
ต้องใช้หลักการที่ว่า.....

เปรียบวัวให้ได้หนา (การชนวัว วัวรูปร่างหนาเวลาชน
ปะทะจะได้เปรียบ)

เปรียบปลาให้ได้ใหญ่ (แข่งปลากัด ตัวใหญ่ก็ย่อมได้เปรียบ ชัวร์!)

เปรียบไก่ต้องให้ได้น้ำหนัก (เปรียบคู่ชนไก่เขาใช้ชั่งน้ำหนัก
ถ้าหนักกว่าก็จะได้เปรียบ)

เปรียบคู่รักต้องให้ได้**หัวใจ**.....เด้อ สิบอกให้ รักจริง รัก
มาก ต้องทุ่มเท และมุ่งมั่นเกินร้อย แค่นี้ยะ...ทำได้ฮะป่าว ยิ่งเรา
มีหุ่น-หน้าตา เป็นอาวุธ ก็ต้องยิ่งสุด ๆ ในการทุ่มเทนะคร้าบ..555

สมัยวัยसरุ่นของเรา มันยังไม่เคียงสาในเรื่องอย่างนี้ เพิ่ง
แค่เป็นมวยวัดขึ้นฟาดมั่ว ๆ บนเวทีราชดำเนิน(ภูธร) หลับหูหลับตา
ต่อย มันจึงไม่ค่อยได้เรื่อง แต่ก็ดียิ่งขึ้นจะขึ้นเวทีชกแหละเด้อ

เพราะฉะนั้น เรื่องของหัวใจจิตหัวใจในความกล้าของ**ไอ้หมา**
ชัยเนี่ยะ จึงเข้าขั้น**สุนัขไม่รับประทาน**เอาเสียจริงจึ้งงงง.....

ทั้งจีบลาดทั้งจีอาย ผลก็คือตลอดทั้งปีในชั้น ม.ศ. 2
ผลงานเรื่อง'หัวใจ' ของนายชัยจึงไม่ 'ซิดชอบ' คีบหน้าเอาเลย
เกือบไม่ได้คุยกันกับสาวจินเลยด้วยซ้ำ มองก็ไม่นอยกล้ามองเขา อาย
ทั้งสาว อายทั้งเลี้ยว(เดี๋ยวจะถูกเพื่อน ๆ เอาไปล้อ...อายเขาตัวะ)

'ใกล้เกลือกินด่างซะจริง ๆ **ไอ้ชิง**ทิงนองนอยเนี่ย.....'

ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะเรามีความรู้สึกว่าตนเองต้อยต่ำกว่าสาว
ประมาณก็ได้ราว ๆ '**ดอกฟ้ากับหมาวัด**' โนนแหละ

ไม่รวย ไม่เท ไม่หล่อ

แม่พ่อ ให้มา แค่นี้

แต่อยาก มีแฟน สวย+ดี

เป็นเกียรติ เป็นศรี แก่ตน

อยากสูงก็ต้องเข่ง อยากเฮงก็ต้องกล้า แบบว่า.....จะ
ลองใช้ความจนวัดใจ ใช้สายตาเป็นอาวุธ(เหมือนปลากัด)ดูนะ”

ระหว่างเรียนเราก็จะต้องคอยตรวจสอบคะแนนของจิน(จง
จิต)เทียบกับของเราอยู่ตลอดเวลา คิดไว้ว่า ถ้าจะแพ้สาวก็อย่าให้
แพ้เขามากนัก จะทำให้มันโคตรรักหักป้าะเอาได้

*‘โง่กว่าสาวก็ยังสามารถจะไปจีบเขาอีก หีย บักฮุจี...อาย
หมาวะ ’*

สาวจินเขาก็เรียนดีระดับเด่น ๆ ของห้อง ดีคู่มากับสมพิณ
เพื่อนสนิทนั่งติดกัน ชิดชัยจึงต้องตั้งใจพยายามไล่ตามเขาให้
ติด ๆ ชนิดหายใจรดต้นคอเข้าไว้ (มิใช่ชอกคอเต๋อ..555) เรื่องที่จะ
เอาชนะเหนือเขา เราว่ามันเป็นไปได้อยู่เร็ววาว.....

อยากสูงก็ต้องเข่ง อย่างเก่งก็ต้องขยัน อยากขึ้นสวรรค์ก็
ต้องกล้าเสี่ยง บางทีเราก็ก้าวจะเคียดชะก่อนอะดี เราารู้สึกว่า
หากยังมัวแต่ลังเลชักช้า เคียดหมาก็ ค อ ป ด ชะหรือก

มวนะเขาให้ขึ้นเวทีเพื่อไปชก ไม่ใช่ไปเต้น ๆ เอาแต่ดูเซิง
กัน จะถูกท่านผู้ชมโห่เอาได้ว่า

‘ไม่ใช่ เวทีคอนเสิร์ตนะเว้ย’

ส่วนการจ้องมองสาวนั้น เข้าใจว่าจินคงสงสัยใน ‘สายตา’
ของเราบ้างแล้วละ

‘เอ บักหมอนี่ทำไมแอบมองเราจังเลย.....?’

‘ก็ไม่มีปัญหาทำอย่างอื่นนี่หว่า...ก็มองแม่งลูกเดียวแหละวะ’
เราก็ได้แต่ละเมอเพ้อบ้าไปคนเดียว

ใช้วิชา ‘ปลากัด’ มันทั้งปี เชื่อมะ.....ไม่เกิดมรรคผลแพะ
อะไรเลย! สาบานได้ อาจเป็นเพราะเธอยัง**ไม่มีใจ** และเราก็ไม่
เอาไหนอย่างสุด ๆ กระทบ กระมั่ง กรรมเวร !

วันหนึ่ง ขณะที่เรากำลังนั่งจดงานย้อนหลังที่คั่งค้างอยู่ จู่ ๆ
ไอ้**พหลเดช** เพื่อนรักที่นั่งโต๊ะติดกัน มันไปได้ความรู้มาจากไหนก็
ไม่ทราบ มันหันมาชวนคุยแบบกระซิบสวาทว่า

“ไอ้ชัย ดวงตาของคนนี้มันมีพลังนะมึง เขาเรียกว่า อำนาจ
จิต หรือพลังจิต”

“เออ แล้วไง?” เราก็ถามไปและทำงานไปด้วย

“ถ้ามึงมองจ้องใครนาน ๆ มันจะเหมือนมีอะไรไปคลใจเขา
ให้หันมามองที่เราคืนได้นะ”

“เฮ้ย จริงหรือ?” เราสนใจสุดขีด เพราะกำลังแอบเพลอใช้
วิธีนี้อยู่พอดี พอดี สมาธิในงานเริ่มรวนเร แล้วไอ้หลมันก็ร้ายต่อ

“มึงต้องจ้องนิ่ง ๆ ติดต่อกันนาน ๆ นะ อย่าละสายตา จิต
แน่วหนึ่งถึงสมาธิ พร้อมกับสั่งการอยู่ในใจไปด้วย”

“สั่งว่ายังไง หา?” งานการบ้านที่กำลังทำค้างเมื่อครู่พับเลิก
ไปเลย หันมาซักอย่างเอาจริงเอาจัง

“ก็อยากให้เขามองกลับมาที่เรา ก็สั่งว่า ‘จงมองกลับมา ๆ ๆ ๆ ๆ.....’ อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ”

ไอ้**ประธาน** กับไอ้**สง่า**ซึ่งร่วมวงสนทนา เพราะโต๊ะชิดติดกันมองหน้าทำท่าชักไม่ปลงใจเชื่อ

“มันจะจริงรึอ ?” ไอ้หง่าเปรยออกมาอย่างกลางแกลง

“กูทดลองมาหลายคนแล้ว” พหลเดชยืนยันอย่างมั่นใจ

“เฮ้ มึงลองอีกทีซิ เอาเดี๋ยวนี้นะเลย” ไอ้ธานชักสนใจมั่ง

“เอาใครดีวะ” ไอ้หลเริ่มกระซิบ

“สมพิณดีแม่?” เราเสนอ

“ไกลไป ยิ่งไกลอำนาจจิตก็จะยิ่งลดลงนะมึง” มันพูดราวกะปรมาจารย์ด้านจิตแพทย์

“สนใจดีกว่า” ไอ้ธานเสนอมั่ง

“เออดีวะ เหมาะนะกว่า” ไอ้หง่าสะเออะเอออเองเสร็จสรรพ

“เออ เอาที่เอา” ไอ้หลคล้อยตาม “ระหว่างที่กูเริ่มจ้อง พวกมึงต้องเงียบ ๆ นะ “

“ทำไมวะ” ไอ้หง่าทำหน้าง!

“จิตจะได้นิ่ง คึงสมาธิ ไม่วอกแวก จิตจะได้เกิดพลังนะ”

จากนั้น ไอ้พหลเดชก็ตั้งทำนองตัวตรง หันร่างไปทางเป้าหมาย จ้องมองนิ่งและบริกรรมอยู่ พวกเราทุกคนต่างก็คอย

สังเกตด้วยความสนใจใคร่รู้ ประมาณสองนาทีกะเศษ ๆ การณ์ก็
เป็นจริงตามที่มันเล่าบอก

สนใจมีอาการสะดุ้งเหมือนถูกกระตุกเรียก หันหน้ามามองผู้
จ้อง พร้อมกับกล่าวอย่างสงสัยในอากัปกิริยาของกลุ่มพวกเรา

“อะไร ?”

พวกเราทุกคนล้วนทั้งในผลงาน แต่ก็พากันเสหัวเราะเพื่อ
กลบเกลื่อนเหตุการณ์ ตอนนี้ไอ้สามคิ้ว(สมพงษ์)และไอ้ชิตมารู้
เห็นเหตุการณ์เข้าอีก ก็มายื่นข้อเสนอต่อ

“ไหนด ทดลองอีกสักรายซิ มันของจริงหรือว่าฟลุค” ไอ้สาม
คิ้วเอ่ยอย่างใคร่รู้

“เออ จริงแหละ” ไอ้ชิตซึ่งเรียนเก่งและเรียบร้อยที่สุดในห้อง
มาจากบ้านน้ำปลีกก็อยากสนใจใคร่รู้ด้วยอะดิ

“ที่นี่ เอาใครดี” ไอ้หลชักฮึกเหิมยามใจ

“เอาอีจิน” ไอ้สามคิ้วจอมเจ้าชู้ ผสมลามกศาสตร์เอ่ยถึงจิน
อย่างมีเลศนัย ‘ไอ้ฮีบฮ้าย’

“เฮ้ย ! เอาปีมดีกว่า” เรารีบเบี่ยงเบน “เขาไม่ค่อยโกร่ง่าย”

“เออจริงวะ” มีบางคนสนับสนุนให้เสร็จ

เป็นอันว่า ‘ที่รัก’ ของเราก็เลยรอดหวุดหวิด

‘นี่ถ้าเธอรู้ว่าเรามีแกลใจให้เธอตั้งขนาดนี้ เธอคงใส่คะแนน
นิยมให้เราบ้างหรอกเนอะ’

ผลการทดลองครั้งหลังนี้ใช้เวลานานราวห้านาทีกะพิเศษ

“อาจเป็นเพราะ” ปรมาจย(จย = ประเวณี..ภ.เขมร) เอ๊ย
ปรมาจารย์อธิบาย “พลังจิตเริ่มอ่อน เพราะถูกใช้ไปบ้างแล้ว และ
พวกเราบางคนก็ไม่ค่อยสงบพอ ห้องเรียนก็ไม่ค่อยสงบ การรวม
จิตจึงทำได้ยากขึ้น การเพ่งกระแสจิตจึงให้ผลอ่อนลงด้วย”

หลายคนก็ดูจะคล้อยตาม แต่เราสิแอบเชื่อเต็มเปี่ยม แอบ
วาดหวังอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

‘ทีนี้แหละ จงจิตย์เอ๊ย ได้รู้คำรู้แค้นกันละ !’

กระแสจิตก็คือคลื่นใจนั่นเอง หมั่นจูนให้ดี ๆ ย่อมจะมีที่เด็ด
เป็นมรรคผลแน่นอน อย่างเพลงสมัยนี้ที่เขาเรียกว่า

“จูนคลื่นใจให้ดี จูนให้ตรงซักที.....” อะไรดี ๆ ก็
ย่อมบังเกิด ท่านว่าจริงมะ?

(แต่กระแสจิต หรือจะสู้ กระแสจูน ? นึกแล้วมันจึกกะเดียม
ใจวู้อ.....)

จากนั้นมาเราก็หาจังหวะจะจ้องส่องกระแสจิต(จูนคลื่นใจ)
จะส่งสายตาทวน ๆ ให้มันชานซึ่งถึงหัวใจ สดใสถึงกระเพาะ
ปัสสาวะเรยขยแหระ อาฮี..ๆ..ๆ

แต่ไอ้ห้.....โอกาสไม่ค่อยจะเอื้ออำนวยเอาซะเลยที่สำคัญ
บางทีที่จินเขามองมา ไอ้ห้มาเรากลับกระแคะเลือกทำเป็นอายไม่

เข้าเรื่อง ไม่กล้าสู้ตาเขาอีกตะหาก จี้ขลาดแม่ง ! (ใครเคยเป็นยังงี้ มั่งมัย จะแก้ไขยังไง...บอกหน่อยดี)

ภาพิตที่เขาว่า 'โชคกลัวคนกล้า ทว่าโหดร้ายต่อคน
ขลาด' นี่ เป็นความจริงที่ผู้ดเรยย.....

‘ได้กับตัวเองเลย พับผ่า.....’

สัญญาติปลากัด แต่จี้ขลาดอย่างนี้ตลอดทั้งปีจึงไม่มีผลงาน
‘โดนใจ’ เลยซักแะะ ซักฉีก มีแต่เฉียว และเหียว(ใจนะ อย่างอื่นสู้
ตายอะ) ดีแต่มานั่งเขียนกลอนรำพึงรำพัน เพื่อฝันไม่เป็นสรรพ
รสขลุ่ย ไอ้ชิงนะไอ้ชิง ไม่เอาไหน โหลยโท่ย จริงจริงเหียะ
มึงเนี่ย.....

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความพยายามก็ยังคงอยู่ที่นั่น
บันไดสู่ดวงดาวยังคงทอดเงายาวเหยียดออกไปสุดสายตา หมด
ปัญญาจะเอื่อมถึง แม้จะรู้ลึกแยะๆ แต่เราก็ยังไม่ยอมท้อ เรื่องอื่น
อาจจะเคยยอมแพ้ขอพัก แต่เรื่องรัก สู้ตายอะ ว้าวววว.....

กระแสน้ำไม่รอท่า กาลเวลาไม่รอใคร วันสุดท้ายแห่งการ
เรียนของชั้น ม.ศ. 2 ข. ก็สิ้นสุด ด้วยผลการสอบที่ประกาศออก
มาแล้วดังนี้

อันดับที่ 1	นายวิจิต บุญพุ่ม	78.60 %
2	นายชิตชัย บัณฑชาติ	70.50 %
3	นส.จงจิตย์ กิจศลวีร์	70.20 %

4. นส.สมพิน สะอาดศรี 70.20 %

5. นายธีรพล (ลิ้มแล้ว) 70.00 %

ทั้ง 5 คน(ที่ผลสอบได้ตั้งแต่ 70 % ขึ้นไป) ให้ขึ้นไปเรียนใน
ชั้น ม.ศ. 3 ห้อง ก. ในปีการศึกษา 2510 มีอาจารย์ทวีศักดิ์ กัลยา
เป็นครูประจำชั้น

เราจึงแอบวาดหวังเพิ่มขึ้นอีกอีกโหลว่า

‘อิทีนี่แหละมึงเอ๋ย กูจะแอบจ้องมองให้จุใจเลยเชียะ’

เพราะไอ้พหลเพื่อนรักคูที่ทำมันจะระแคะระคายเรื่องนี้ก็พัน
วงจรไปแล้ว นอกนั้นล้วนหน้าใหม่กับเราทุกคน คงไม่มีใครมา
มัวสนใจใครแน่ ส่วนพวกเด็กเรียนห้อง ก. มันก็คงจะเอาแต่
แข่งกันเรื่องเรียนเป็นหลักตามประสาเด็กเก่ง

‘อิทีนี่แหละสาวจินเอ๋ย....เสร็จหนุ่มซิงแหม้มๆ’ เรา
แอบเคลิ้มฝันอย่างเต็มหวัง!

ลำดับแรก

ของชั้น ม.ศ.3 ก. เป็นชั้นเรียนสูงสุดของ
โรงเรียนแห่งนี้ในสมัยนั้น อยู่บนอาคารไม้ชั้นสองปีกตะวันออก
สุด ยามบ่ายก็ไม่ต้องถูกแดดเผาให้รู้มร้อน มองออกนอก
หน้าต่าง(ทางตะวันออก)ไปได้กว้างไกล มันโล่งตา โล่งใจจริง ๆ
บรรยากาศวิเศษโดยรอบล้วนเป็นแมกไม้สุดสาวยตา เขียวขจี

และสดชื่นรื่นรมย์จึงคุณจะเป็นห้องเรียนที่ดีที่สุดของโรงเรียนก็ว่าได้
ได้ด้านหน้าเป็นกระดานดำ ด้านขวาเป็นฝาห้อง ด้านหลังก็มี
หน้าต่างอีกสองช่องให้ส่องลอด

แต่บรรยากาศในห้องเรียนนี้สีกลับโคตรจะอัดอัดเป็นอย่าง
ยิ่ง! โดยเฉพาะกับพวกเราจากห้อง ข. ที่เป็นสมาชิกหน้าใหม่
จงจิตต์กับสมพิณดูเขาราบรื่นดีเพราะเป็นคนในท้องที่คุ้นหน้ากัน
มาตั้งแต่เกิด แต่พวกผู้ชายหน้าใหม่ทั้งสามคนอย่างพวกเราที่ล้วน
มาจากต่างถิ่น+ต่างห้องนี่สิ อึดอัด อึดอัด นักเรียนส่วนใหญ่เขา
ต่างก็โคตรตั้งใจเรียนเอาจริงเอาจังอย่างน่าเกลียด! ทำให้
บรรยากาศสำหรับพวกเราเครียดสยของมากกกกกส์.....

ไอ้จิต มาจากบ้านนอก(บ้านน้ำปลีก) ไอ้ธีรพลย้ายมาจาก
ไหนก็ไม่รู้เพิ่งมาเข้าชั้น ม.ศ. 2 ข. เลย มันก็ไม่รู้จักมักคุ้นกับใคร
เลยสักคน แถมพวกเรายังได้ที่นั่งแยกกันอีกต่างหาก ส่วนพวก
ห้อง ก. เดิม ก็ดูจะมุ่งมั่นตั้งใจเรียนกันเอาซะจริง ๆ พับฝ่า.....
ตั้งใจแบบโคตรๆ เลยแหละ เกิดมาก็ไม่เคยพบ

บ่ายวันต่อมา ไอ้จิตกับไอ้ธีรพลก็ไปนั่งซุบซิบปรับทุกข์กัน
หลังห้อง เมื่อเราเดินเข้าไปถึงไอ้ธีรมันก็เอ่ยถามมาทันที

“ไอ้ชิง ลงไปเรียนห้อง ข. คีนิดีมะ?” เราก็มีอาการลังเล

“พวกกูสองคนคงทนอยู่ไม่ได้แน่” หมายถึงมันกับไอ้จิต

“เออจริง ๆ แหละ” ไอ้จิตสนับสนุน “ไอ้ห้าแม่ เรียนกัน
จิง ภูเครียดอะ”

ลำดับที่สอง

พวกไอ้จิตกับไอ้ธีรพลแผ่นแนบ กลับไปนั่งเรียนห้อง ข. คิน
เอาคือ ๆ เราไม่รู้จะบอกกับเพื่อนตรง ๆ ได้อย่างไรว่า

‘ภูจะลงไปได้ยังจัย ในเมื่อหัวใจของภูอยู่ตรงนี้
บักห้าเอ๊ย.....’

‘ภูอุตส่าห์ตามประชิดติดพัน ผีนแม่่งทุกคิน กะจะจ้องตาให้
รู้ใจตามสูตรเค็ดไอ้พหลเดชให้มันรู้แล้วรู้แรดอยู่เร็ววาวว !’

‘ที่ไหนมีจงจิตย์ คนตามติดต้องชิดชัย หรือ จงจิตย์ก้าวไป
ชิดชัยต้องก้าวตาม แต่ทุกครั้งที่จงจิตย์มองมา ไอ้ห.....ทำไมภู
ต้องเลือกหลบตาด้วยวะ ? ภูไม่เข้าใจมารดามันเลยจริง จริง ‘

แต่มีเงื่อนไขอีกอย่างที่สำคัญก็คือ **พีแต่ว**(พีสะไก้)คงไม่
ยอมแน่ แคแต่เห็นเพื่อนเราหนีกลับลงไปห้อง
ม.ศ. 3 ข. เท่านั้นแหละ ตกเย็นวันนั้นแกก็รีบ
มาเปรยส่ำทับดักทางเราเอาไว้ซะแล้ว ระหว่าง
ร่วมวงนั่งกินข้าว(กับฟีน)ยามเย็น

“ชัย” พีแต่วชวนสนทนา

“ครับ”

“เขาลงไปก็ช่างเขา ชัยอย่าลงไปตามเขาอะ”

“ครับ” เห็นเจตนาพี่แก เราก็ต้องยอมอยู่แล้ว

“ได้เรียนอยู่ห้องดีแล้วธุระอะไรจะลงไปให้ต่ำกว่าเดิม”

“ครับ”

พี่แต้วคงเห็นเรา ‘ครับ’ ไม่ค่อยหนักแน่น เพราะลึก ๆ เราก็ยัง
ลังเลอยู่บ้าง พี่แต้วก็เลยเอ่ยเอาพี่ชายขึ้นมาชู้สัทับเพิ่ม

“ถ้าพี่นะ(ชนะ)รู้ข่าว คงไม่พอใจแน่”

แล้วอย่างนี้จะให้ผมลงไปอยู่ห้อง ข. หาพระแสงค้ำทุ่ได้
อย่างไร ขอถาม ๆ

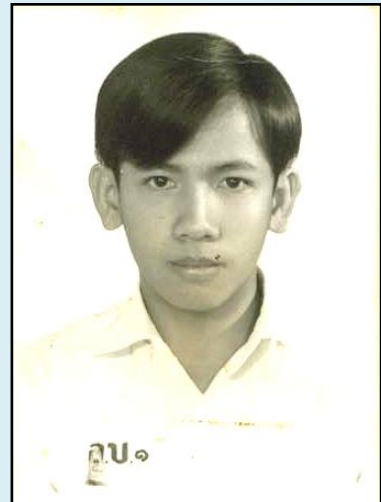
‘แต่.....ถ้าจงจิตย์ลงไป ชิดชัยก็ไม่แน่ ? ฮิ ๆ ’

เพื่อนใหม่

เรื่องอื่นพอคุยพอคบ

เรื่องแฟนที่เคารพจะเอามาร่วมสมทบ....มิบังควร

หลังจากที่ทน ๆ อยู่เรียนที่ห้อง ม.ศ. 3 ก. ต่อกไปอีกสองสาม
สัปดาห์เรา ก็เริ่มจะชิน และสถานการณ์ก็ดี
ขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะมีเด็กนักเรียนชาย
คนหนึ่งเพิ่งย้ายมาจากอำเภอพนา ชื่อ
พิศิษฐ์

ไอ้หมอนี้มาอยู่กับพี่ชายซึ่งมีอาชีพค้า
เร่พวกเสื้อผ้า - ถ้วยชามจาน มันเองก็ไม่
รู้จักใคร หัวเดียวกระเทียมลีบเหมือนกับ
เรา เลยสนิทกันได้ง่าย แต่มันมีไอคิวที่เหนือกว่าเราเยอะ เราก็
เลยได้ฟังว่ามันอยู่มาก ที่สำคัญ มันเป็นทั้งนักรัก นักกลอน และ
นักฝันเหมือนกันเป๊ะ ! เมื่อเคมีตรงกัน ความสัมพันธ์เลยลึกซึ้ง

ยกเว้นเรื่อง**จริงจัง** เราปิดเงียบ !

เรื่องอื่นพอคุยพอคบ เรื่องแฟนที่เคารพจะเอามาร่วม
สมทบ....มิบังควร

แต่ไอ้หมอนี้มันฉลาดเป็นกรด เพียงไม่กี่วันมันก็เริ่มสงสัย
 ระแคะระคาย และเริ่มแคะคุ้ย ระหว่างกำลังเรียนวิชาภาษาไทย
 อาจารย์โกศุมกำลังบรรยายอยู่น้ำห้อง มันก็แอบมีจดหมายน้อย
 ยื่นมา (เรานั่งอยู่แถวหน้าจึงไม่กล้าคุยกัน)

“นายมีแฟนหรือยัง ใครกันล่ะ ?” ไอ้ห่า...เล่นเจาะกลางใจ
 กูเรยยนะมึง

“ยังไม่มีวะ” เราเขียนตอบแล้วแอบยื่นคืนไป

“ถ้ามีก็ขออย่าปิดบัง เพราะเราอาจจะไปจีบเจอผู้หญิงคน
 เดียวกับที่นายชอบก็เป็นได้นะ”

ได้ผลแฮะ ทำเอาเราใจสั่นหวั่นไหวไม่น้อย แต่ก็ยังใจแข็ง
 ปิดเงียบเพราะความอาย

‘ของอย่างนี้ ใครเขาบอกกันวะ บักห่ามึงเอ๊ย.....’

ความลับ.....ได้ยืนยันว่ามักเป็นสีดำ

ความรัก.....จำได้ว่าเป็นสีชมพู

ความลับ.....ต้องกระซิบข้างๆ หู

ความรัก.....อาจรับรู้ได้ด้วยใจ

ความลับ.....ต้องมีการวางแผน

ความรัก.....จะก็หมั่นแสนก็ยังใหญ่

ความลับ.....ถ้าบอกจะไม่ลับอีกต่อไป

ความรัก.....ได้ฟังเมื่อไหร่ก็ยังคงงดงาม

ความลับ.....ฟังแล้วอาจสงสัย

ความรัก.....มักไม่ต้องมีคำถาม

ความลับ.....ต้องเก็บซ่อนให้ดีคือนิยาม

ความรัก.....ไม่ต้องมีคำจำกัดความมาปะปน

ความลับ.....จะไม่บอกให้ใครรู้

ความรัก.....อยากให้ฟังอยู่ที่สุขล้น

ความลับ.....ยังมีมากก็จกยิ่งวทวน

ความรัก.....แค่อยู่ในใจสักคน.....ก็เพียงพอ

(ผมได้บอกว่บทนี้ผมไม่ได้แต่งนะ...ก็ยังมีคนบอกว่า...

ไม่เชื่อ คิคคูติ.....เฮ้อ!)

ระยะนี้ กับปัจจัย เราเริ่มมีโอกาสดูพูดคุยกันบ้างแล้ว
โดยเราจะถือโอกาสมาโรงเรียนแต่เช้า ๆ เพราะปลอดผู้คน หลาย
ครั้งที่จินมาเข้าเราก็ได้ถือโอกาสสนทนากันบ้าง แต่ถ้ามาสาย
หรือต่อหน้าผู้คนเราก็ได้แต่แอบมองหน้าเขาเท่านั้น

มีบางครั้งเธอก็เข้ามาสนทนากับเราก่อน

“ซิคซัย วันนี้อาจารย์เพ็ญศรีได้มาสอนมั๊ยคะ ?” อ.เพ็ญศรีก็
คือพี่เต๋วซึ่งเป็นพี่สะใภ้ของผมเองนั่นแหละ

ก็คงถามแบบชวนพูดคุยสนทนาซะมากกว่า เพราะพี่เต๋ว
ไม่ได้สอนชั้น ม.ศ. 3 ซะที่ไหน ไฉ้เราก็ไม่ค่อยจะกล้าสนทนากับ
เขามากนักเพราะภาษาลาวเรา ‘ไม่ค่อยจะแข็งแรง’ พูดผิด ๆ ถูก ๆ

ก็อายสาวนะเคื้อ ได้พูดคุยแค่นี้ไอ้ซัยก็สุขใจเป็นปลื้มไปทั้งวัน
เร็ววาว.....อาฮี อาฮี อาฮี

ระยะนี้ แอบเห็นจินเขาติดเอนิตยสารรายสัปดาห์ ‘**ดรุณี**’
มาอ่านในห้องเรียนในช่วงว่าง ๆ ประจำ ความที่อยากหาเรื่องคุย
กับเขา ก็ทำทีแกล้งไปขอยืมเขามาอ่านเล่นมั้ง แต่ก็บ่อยครั้ง
เหมือนกัน จนกระทั่งติดนวนิยายในนิตยสารเรื่อง “ไอ้สู้”

เรื่องนี้มีตัวเอกชื่อไอ้สู้ เป็นนักเรียน ม.ต้นบ้านนอก(ภูธร)
และก็เป็นนักมวยเด่นในท้องถิ่นฝีมือคู่คี่กับลูกชายกำนันอิทธิพล
ชื่อ ชิดชัย(ที่อ่านเพราะชื่อมันตรงกับเราพอดีนี้แหละ) แต่ในเรื่อง
กลับเป็นตัวร้าย ได้มีการขึ้นชกชิงเค็มพันกันถึงสองครั้งแต่ไอ้สู้ก็
ชนะแบบหวุดหวิดทุกครั้ง จึงผูกใจเจ็บ และคิดจะหาวิธีทวงแค้น
เอาคืน ช่วงนี้ทั้งคู่เรียนอยู่ **ชั้นม.ศ. 3 (เหมือนกันอีกแล้ว)**

พอขึ้น ม.ปลาย ชิดชัย(ในเรื่องไอ้สู้) ก็ได้มีโอกาสดูไปเรียน
ต่อชั้น ม.ปลายในโรงเรียนชื่อดังที่กรุงเทพ เมื่อถึงช่วงปิดเทอมก็
ชวนเพื่อนชื่อว่า **ชาญชัย** ซึ่งเป็นมวยดาวรุ่งดวงเด่นอนาคตไกล
ของเวทีลุมพินี หมายใจว่าจะให้มาล้างแค้นชกกินเค็มพันกับไอ้สู้
จึงได้มีการพุดจาทำเค็มพันกันขึ้นอีกครั้ง

สมัยก่อนข่าวสารไม่ดีเหมือนสมัยนี้ นักมวยที่ไม่ถึงขั้น
แชมป์มักไม่ค่อยมีใครรู้จักหน้าตาเสียด้วย ถ้าเป็นสมัยนี้เขาก็
เรียกว่า ‘**มวยซุ่ม หรือมวยเดินสาย**’

เราก็ได้อาศัยเรื่องนี้แหละเป็นสะพานเชื่อมโยงเข้าหาจริงจิตย์ แต่ด้วยความเหนียวอายัดของเด็กรุ่นสมัยนั้น มันก็เลยเป็นเหมือนม่านขุนเขาที่กั้นขวาง ความสัมพันธ์ของสองเราจึงไม่คืบหน้าเท่าที่ควร

อีกประการที่สำคัญก็คือ เราก็มีหน้าที่ต้องขยันตั้งใจเรียน เพื่อให้สอบได้ถึง 70 % ตามเงื่อนไขของพี่ชายด้วย (เขาถึงจะอาสารับอุปการะส่งเราเรียนต่อ ม.ปลายนะ)

ถูก...เจาะยางรัก

‘โชคกลัวคนกล้า ทว่าโหดร้ายต่อคนขลาด นะโว้ย !’

และแล้วความรักที่คิดว่าเป็นความลับมันก็เริ่มไม่ค่อยจะลับ

เริ่มต้นที่สาวต้อย(สว่างจิต) ระหว่างที่ครู
ยังไม่เข้าสอนในต้นชั่วโมงของบ่ายวันหนึ่ง เธอ
ก็เดินสายอาด ๆ (เพราะอ้วน)เข้ามาใกล้เราซึ่ง
เพิ่งไปนั่งตั้งป้อมอยู่หลังสุดของห้องหวังแอบ
จ้องสาวอยู่ (ตามสูตรเด็ดของไอ้พหลเดช)

“ซิคซัย” สาวต้อยเรียกยิ้ม ๆ แบบมีเลศนัย

“ครับ ว่าไง” เราก็มองหน้าถามประสาชื้อ

“รู้ว่าแอบมองใครอยู่” แล้วเธอก็หัวเราะคิก ด้วยแววตา
ลือ ๆ อย่างมีเลศนัย แต่ดักทูปกลางกะบาลเราเอาตรง ๆ เลยเชียว
เล่นเอาเราถึงกับตะลึงอึ้งกิมกี้นะจ้ะจ้งจ้งเลยอะดิ

‘ไอ้ห่า เธอรู้ได้ยังไงกันวะ ก็อุตส่าห์หลบ
ชะแว็บมาตั้งป้อมสุดหลังห้อง กะจะจ้องให้จุใจ
เพราะเห็นว่าปลอดสายตาผู้คนอยู่แท้ ๆ เชียว
ทำไมยังมาสังเกตเห็นอีก.....?’

‘คิดว่าเอาแต่เรียน ๆ กัน ฮีโร่....หลงคิดผิดไปตั้งนาน ’

สาว**สว่างจิต** เธอไม่จิตสว่างอย่างเดียว แต่ปากของเธอคง
เปลอไปสว่างด้วย เพราะต่อมาก็ไม่กัวัน ไอ้**เกียง**กับไอ้**นัส** สอง
หนุ่มต้งต้งก็คั่งเข้ามาล้อเรื่องเรากับจิน เข้าใจว่าคงได้เบาะแสมา
จากสาว**ต้อย**(แต่แอบอึ้งบะละหึ่มกว่าใคร)

แรก ๆ ก็อายอ๊บบ๊าย ที่ถูกเจาะขำรัก แต่คิด
ไปคิดมาก็ทีก็ดีเหมียลกัลลที่มีคนช่วยเอ่ย
ปากบอกรักสาวแทนเรา.....หุ หุ หุ (**ถูกใจไอ้จู้
ขลาดเขาละ**)

สุดท้ายไคลแมก(climax)ของเรื่อง ‘แอบรัก’ นี้ก็มาปุคประทุ
เปรี้ยงปร้างอย่างรุนแรงเหมือนจุดพลุเอาในบ่ายวันหนึ่ง.....

บ่ายวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2511 (เรื่องหยั่งใจจำดีนัก เรื่องเรียน
สุนัขไม่ยักจะรับประทาน!)

อาจารย์**เปลี่ยน**ท่านนัดเรียนพิเศษคณิตศาสตร์เพิ่มเติม(ให้ฟรี
ๆ) เพื่อเตรียมความพร้อมให้ลูกศิษย์ก่อนจะสอบไล่ปลายปี
การศึกษามัธยมระเบียงแคบๆ ที่หน้าบ้านพักส่วนตัวของท่าน
(หน้าโรงเรียนสมบุญวิทยากร)

อ่านมาตั้งขนาดนี้ท่านคิดว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงหรือไม้อะ?

วันนั้นเราเผอิญเข้าห้องเรียนเข้าไปนั่งจึงได้ที่นั่งหลังห้องซีก
ซ้ายฝั่งผู้ชาย และเวลาไล่เรี่ย กันสาวจินก็เพิ่งโผล่เข้ามาด้วย
เช่นกัน จึงได้นั่งหลังห้องซีกขวาฝั่งผู้หญิง

แต่จะเป็นเพราะเวอร์หรือกรรมที่นำชัก สาวคนรักก็มีอันต้องมานั่งข้าง ๆ เป๊ะๆ กัน(ใกล้ ๆ กัน – ภ.ลาว) ก็ชานระเบียงมันแคบๆ นี้นา ทำเอาหัวใจของไอ้ชิงเต้นทิงนองนอยไม่เป็นลำดับอยากคุยด้วยก็ยากอยากทะเลาะเคื่อ.....

ไม้บรรทัด ยางลบ ปากกาแดงที่มีก๊ิ๊บเก็บซ่อน สักครูก็ตั้งใจทำให้ออกปากขอยืมสาว

“โทษคร้าบ ขอยืมไม้บรรทัดด้วยครับ” อีกสักครูก็แกล้งขอยืมอีก

“โทษครับ ยางลบอีกนิดนะครับ”

“โทษครับปากกาแดงแฉับเดียว”

ขอยืมทีก็ได้มองหน้าจ้องตากันอย่างถนัดนี้ตั้งสามเถื่อ(ครึ่ง)นะะ คือตอนขอ ตอนรับ และตอนส่งคืน บ่อย ๆ ครึ่งเช้าก็ชักคุ้น ของอย่างนี้ ‘มองตาก็รู้ใจตัวะ’ เห็นว่าเขาพอจะมีเชื่อใจไม่วางท่า เราก็เริ่มเสวนาอย่างอื่นต่อ เพลินเค้าละะ จนเพลินลืมระมัดระวังความปลอดภัยไปชะนิบัส

พอการเรียนพิเศษใกล้จะหมดเวลา **อาจารย์เปลี่ยน** ท่านคงแอบชักภาพไว้หมดแล้ว ท่านก็เลยปัจฉิมนิเทศส่งท้ายปลายชั่วโมงเอาไว้.....

“เวลาไปเรียนกวดวิชาที่อื่น พวกเธอก็อย่าพากันไปดูหนังหรือเที่ยวเตร่ให้มากนักนะ และอย่านั่งหลังห้อง เพราะหนุ่ม ๆ สาว ๆ มักจะหาโอกาสคุยกันในห้องเรียนเวลาเรียนพิเศษเสมอ”

ท่านเตือนยืม ๆ แต่สายตาที่ทำท่านค้นคว้าไปมาทางสองเรา
ทำเอาสายตาเกือบทุกคู่เริ่มรู้ทันหันตามกลับมาอยู่
ที่สองเราเป็นเป้าเดียวเช่นกัน ผลก็คือ**สาวจีน**หน้า
แดงกัมมันต์ **หนุ่มจิงซัย**(ชื่อจีน)ร้อนกายจนลุกชู
อยากจะมุดรูธรณีหนีแม่งส์.....ถ้าทำได้

‘ไฉ่.....กูตล่ำห้แจ้งใจเพ็งจะกล้ำเหย้ม ๆ เท่านั้นเอง กลับ
เป็นเรื่องไปชะด้ายยยยย.....’

ครั้นถึงปลายภาคเรียน ทุกคนก็ต้องถ่ายรูปขนาดสองนิ้ว
เพื่อติดใบสุทธิ(ใบแสดงผลการเรียน คล้ายกับใบ ร.บ.สมัยนี้นั่น
แหละ) แล้วก็ถือโอกาสแลกรูปถ่ายซึ่งกันและกันเพื่อไว้เป็น
อนุสรณ์ก่อนจากกันสุดลูก คำนวณ Forget me not (อย่าลืมฉัน) ที่
ใช้สลักหลังรูปถ่ายก็มีที่มาจากกรณีนี้แหละฮะ และยังมีการ
ล้อเลียนคนสลักหลังรูปแบบภาษาไทยอ่อนแอหรือสะเพร่าว่า

ขอมอบ ‘รูปถ่าย’ แด่เธอไว้เป็นที่ระลึก

ถ้าเป็นสมัยนี้คงคิดว่าเป็นวิธีเขียนของพวกกวีตถารแน่ ๆ แต่
ปัจจุบันก็มีพวกกวีตถารที่กล้าออกปากขอทางทวารหนักร่วมเพศ
จริง ๆ ด้วยนะเออ ไปดูตามห้องส้วมชายที่ป๊มน้ำมันคูคต มีข้อความ
เรียกร้องพร้อมบอกค่าจ้างเกือบทุกที่ แถมให้เบอร์มือถือไว้
สื่อสารเรียบร้อย (ห้องส้วมหญิงจะมีเหตุการณ์ทำนองนี้มั๊ย?)

ส่วนเรื่องหนังสืออนุสรณ์ โรงเรียนบ้านนอกสมัยก่อนเขายังไม่มีกันหรอก จึงได้มีการให้ที่อยู่(address)พร้อมสรรพเพื่อจะได้ จ.ม.หากัน (โทรศัพท์บ้าน-มือถือก็ยังไม่มียุคนั้น..จริง ๆ ไม่ได้โม้!)

มีการถามไถ่ถึงเส้นทางอนาคตของกันและกันอย่างอาลัยอาวรณ์ก่อนจะลาคราจะจากกันด้วย (เพราะโรงเรียนอำนาจเจริญสมัยนั้นมีแค่ชั้น ม.ศ. 3 เป็นชั้นสูงสุด-ปักหน้าอกว่า อ.บ. ๑๓)

แต่เชื่อไหมท่านพ่อแม่พี่น้องบองปะโอนโกนเงา(พี่น้องลูกหลาน-ภ.เขมร)ที่เคารพ

ตั้งแต่**อาจารย์เปลี่ยนประกาศรัก** ครั้งนั้น ผมมีอาการแหงนขึ้นสมอง ผมได้พูดคุย แลกเปลี่ยนกับใครต่อใครเยอะแยะ แม้แต่สมิณเพื่อนรักเขาเราก็คุยกันได้ แต่กับจงจิตย์ ผมแหงนขนาดไม่กล้าเข้าไปคุย ทักถามหรือแลกเปลี่ยนกับเธอเลยทั้งสิ้น ทั้ง ๆ ที่ใจร่ำร้อง และวาดหวังอยู่ตลอดเวลา

ไ้ความขลาด - อาย และความสำนึกในความกระจอกของตัวเองดูเป็นอุปสรรคขวางกั้นอย่างไม่รู้จบสิ้น มันทรมานใจตัวเองอยู่ตลอดเวลา ยิ่งใกล้วันจะจบก่อนจะจาก มันก็ยิ่งมากไปด้วยความเร้าร้อนทุนทุราย กลัวเป้าหมายจะพลาด !(ขอแลกเปลี่ยนและที่อยู่กับจงจิตย์)

ความขี้ขลาดทำให้ต้องผัดวันประกันพรุ่งอยู่ไม่รู้จบ

บ่ายวันนั้น พอสอบวิชาสุดท้ายเสร็จ เราก็รีบไปจัดหา
 รูป เทียน ดอกไม้ จี๊ผึ้งมะเมตตา
 แป้ง ขวดใส่น้ำ(เพื่อไปทำน้ำมนต์)
 แล้วก็รีบขี่จักรยาน(ถีบ)ไปบน
 บานขอความเมตตาจาก ‘พระใหญ่’
 ที่พุทธอุทยานทันที (พระมงคลมิ่ง
 เมือง)

เมื่อไปถึงก็เปิดมอบจี๊ผึ้ง กระปุก
 แป้ง และขวดน้ำ เพื่อขอให้พระใหญ่
 ช่วยนิมิตบันดาลให้ศักดิ์สิทธิ์มีมนต์
 ขลัง และเพิ่มพลังความกล้าหาญ

“งานเลี้ยงคีนนี้ ขอรำนาจบุญญาบารมีแห่งองค์พระปฎิมา
 อันศักดิ์สิทธิ์ จงช่วยนิมิตคลใจให้ลูกช้างมีพลังใจ กล้าหาญसानไย
 สัมพันธ์ได้สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยเทอด ช้า...รุ สาธุ สาธุ
 ”

คีนสุดท้าย

คณะนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ก. ได้มีมติจะจัดงานเลี้ยง “อำลา –
 อาลัย” ในชื่อปโรงงาน(ไม้)หลังโรงเรียน เราตั้งใจอย่างแน่วแน่
 แล้วว่า **คีนนี้ต้องได้เรื่อง !** เพราะเป็นคีนสุดท้าย ไม่มีโอกาสได้
 เจอกันให้ได้แก้ตัวอีกแล้ว (เราก็จะต้องเดินทางไปศึกษาต่อที่ กทม.)

พอเย็นย่าเริ่มงาน ปากกา รูปถ่าย กระดาษaddress(สำหรับจดที่อยู่) ถ้อยคำที่จะพูดเตรียมไว้หมด จี๊ผึ่งนะเมตตา ก็ถูกริมฝีปากพร้อมสรรพ แป้งก็ทา คากาก็พ่น น้ำมนต์ก็พรมรดหัวพยายามภาวนาให้ใจมันกล้า ๆ (หน้อยโวย.....)

‘โชคกลัวคนกล้า ทว่าโหดร้ายต่อคนขลาด นะโวย!’ เราตะโกนก้องอยู่ในใจ

สายตาสอดสายจ้องหาโอกาสตั้งแต่วินาทีแรก วันนี้จึงจิตย์สว่นน่ารักเป็นที่สุด ยิ้มแย้มแจ่มใจ เสือ

เหลืองคอกดวงเขียวเด่นสะดุคตา แต่ว่าเธอก็เกาะอยู่ในกลุ่มเพื่อน ๆ ตลอดเวลา ไม่รู้จะแหวกเข้าไปหาได้อย่างไร จุดที่เรายืนก็เผชิญห่างกับเธอคนละมุมเสียอีก พอถึงจังหวะราวงเริ่มสตาร์ทใจก็กริกกริระรัว แต่ก็ยังไม่กล้าเข้าไปโค้ง

‘ขึ้นชี๊ชั่วทะเล่ทะร่าเข้าไป เดี่ยวหน้าแตกหมอไม่รับเย็บจะว่ายังไง?’

ยืนกุมเชิงใจเต็นระทิกตึก ๆ ตัก ๆ อยู่那儿แล้ว คิดว่าเธอคงพอจะรู้อะไรอยู่บ้างแล้วละ แต่ไอ้เรามันสุนัขไม่ค่อยจะรับประทานเอง มัวแต่ผัดผ่อน เดียวน่า ๆ อยู่那儿แล้ว.....

ผัดผ่อนเอาจนกระทั่งงานเลิก แล้วก็คว้าน้ำเหลว และ
รับประทาน ‘แห้ว’ เหมือนเดิม! ‘ไอ้ฮีบฮายแม่งส์เอ๊ย.....

ในที่สุดหนุ่มน้อยที่ริจะเป็นนักรักชกสวาทก็ต้องพลาดหวัง
เดินคอตกลกลับบ้านพักด้วยความตรอมใจ อยากจะล้มเกลือกกลิ้ง
ลงไปร้องไห้ที่พื้นถนนทางเข้าบ้านพักให้มันสาแก่ใจจริง ๆ

การจากคนที่รักเป็นทุกข์ แต่การจากคนที่รักซึ่งๆ หน้าโดย
มิได้รู้ลา นะเป็นยิ่งกว่าทุกข์

คืนนี้ เดินกลับบ้านพัก(เพิ่งได้ย้ายเข้ามาอยู่ในโรงเรียน)
อย่างซึมเศร้าเหงาหงอยที่สุดในชีวิต ผิดหวังในตัวเองอย่างยิ่งที่ยัง
รวบรวมความกล้าได้ไม่มากพอ อยากกระโดดตะก้านคอตัวเอง
ให้มันชกหนักๆ เป็นที่สุด

‘ไอ้ห้.....เก่งแต่ละเมอเพื่อฝันไม่เป็นเรื่อง.....ไอ้ โหลยโทย
!’ (ไม่เอาไหน)

อยากจะกล่าวหาต่อว่าต่อขานเอา กับ ‘พระใหญ่’ ด้วยนะ
แหละ ไม่เห็นช่วยลูกจ้างอย่างที่ขอไปบ้างเลย.....อุตส่าห์อ่อน
วอนหมายพึ่งพาและฝากความหวังไว้ตั้งมากมายแท้ ๆ.....โธ่ พระ
ใหญ่นะพระใหญ่ (กราบขอประทานอภัยพระใหญ่นำเดือค้ำบ....
ผมกะแค่ตั้งแกล้งว่าซื่อๆ เดือค้ำบ อีอิอิ)

หากท่านประสงค์จะอ่าน “ห้องเรียน – ห่วงรัก”

ตอน 2 (จบ) ก็ไปคลิกได้ที่

www.sura.ac.th

แล้วไปคลิกที่ ➔ นวนิยาย

สุขของฉันอยู่ทำงานฝืนลิขิต
อยู่ที่คิด ที่สรรค์ บ้านอักษร
อยู่ที่แต่งบทประพันธ์ฉันทกาพย์กลอน
เพื่อผู้อ่อนเยาว์อ่านป้อนปัญญา

ช.ชัยคีร์

